

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) Author(s):	Hauptmann, Gerhart.; oversat af Kristjan Olsen.
Titel Title:	<u>Syge Sind : Banevogter Thiel, Apostelen : novellistiske Studier</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : Fr. G. Knudtzons Bogtrykkeri, 1895
Fysiske størrelse Physical extent:	79 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

G. Hauptmann.

Syge Sind.

1895.

57.- 423.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009102761

SYGE SIND

af
Gerhardt Hauptmann.

L. Moe.

n.m.
SK
1894

B. p.

GERHART HAUPTMANN

SYGE SIND

BANEVOGTER THIEL
APOSTELEN

NOVELLISTISKE STUDIER

OVERSAT AF KRISTJAN OLSEN

N. M. KJÆRS FORLAG

(DØCKER & KJÆR)

KØBENHAVN

FR. G. KNUDTZONS BOGTRYKKERI

1895

GERHART HAUBTMANN

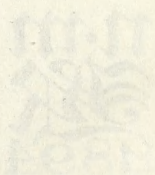
SYGE SIND

BANENVOER THEE

VOGTELEN

WILHELM VON HILDE

WILHELM VON HILDE

BANEVOGTER THIEL.

THE HISTORY OF THE

Hver Søndag sad Banevogter Thiel i Kirken i Neu-Zittau, hvis han da ikke havde Tjeneste eller var syg og laa til Sengs. I Løbet af ti Aar havde han kun været to Gange syg. Den ene Gang fordi et Stykke Kul var faldet ned fra et Lokomotivs Tender, idet Toget kørte forbi, og havde kastet ham med sønderslagne Ben ned i den langs Banelinjen løbende Grøft. Den anden Gang fordi en Vinflaske, der var kastet ud fra et forbikørende Iltoget, havde ramt ham midt paa Brystet. Men naar man undtager disse to Ulykkestilfælde, havde Intet kunnet formaa ham til, saasnart han var fri, at blive borte fra Kirken.

De første fem Aar havde han alene maattet gaa Vejen fra Schön-Schornstein — en Koloni ved Spreefloden — over til Neu-Zittau; men en skønne Dag viste han sig ledsaget af et magert, sygeligt udseende Fruentimmer, der, som Folk mente, lidet passede til hans herkuliske Skikkelse. Og en smuk Søndag Eftermiddag nogen Tid derefter, rakte han for Kirkens Alter den selvsamme Person højtideligt

sin Haand til en Forbindelse for Livet. I ti Aar havde nu denne unge, zarte Kvinde siddet ved hans Side i Kirkestolen; i ti Aar havde hendes hulkindede, fine Ansigt ved siden af hans af Vejr og Vind brunede sét ned i den ældgamle Salmebog; og pludselig sad Banevogteren igen alene ligesom før.

I én af den forudgaaende Uges Dage havde Døds klokken lydt — det var det Hele.

Paa Banevogteren havde man, som Folk sagde, næppe kunnet mærke nogen Forandring. Knapperne i hans pyntelige Søndagsuniform var pudsede ligesaa blanke som nogensinde før, hans røde Haar var indsmurt og skilt ligesaa militærmæssigt som før — kun dukkede han den brede, behaarede Nakke en Smule dybere, og han lyttede mere andægtigt efter Prædikenen sang mere med, end han tidligere havde gjort. Den almindelige Mening var, at han ikke tog sig sin Kones Død meget nær, og denne Mening fik Bekræftigelse, da Thiel efter et Aarstids Forløb giftede sig med et tykt og stærkt Fruentimmer, en Malkepige fra det nærliggende Alte-Grund.

Præsten tillod sig ogsaa at yttre enkelte Betæneligheder, da Thiel kom for at bestille Vielse.

»I vil altsaa allerede giftes igen?«

»Med den Døde kan jeg ikke føre Husholdning, Hr. Pastor!«

»Nej sandt nok — men jeg mener — I har temmelig stort Hastværk.«

»Jeg har jo Drengen derhjemme, Hr. Pastor.«

Thiels Kone var død i Barselseng, men Barnet, hun havde født, levede — og havde faaet Navnet Tobias.

»Ja, det er sandt, Drengen,« sagde Præsten, idet han gjorde en Bevægelse, der tydelig viste, at han først nu erindrede den Lille. »Det er jo noget andet — hvad gør I af ham, naar I selv er i Tjeneste?«

Thiel fortalte nu, at han lod Tobias passe af en gammel Kone; én Gang havde hun imidlertid nær ladet ham brænde sig fordærvet, og en anden Gang havde hun tabt ham fra sit Skød ned paa Jorden, uden at han dog havde taget anden Skade end at faa en stor Bule. Det kunde jo ikke gaa længere, mente Banevogteren, tilmed da Drengen var svagelig og derfor trængte til meget omhyggelig Pleje. Derfor, og endvidere fordi han havde givet sin afdøde Hustru Haanden paa, at han til enhver Tid vilde bære den største Omsorg for Barnets Vel — havde han nu besluttet sig til dette Skridt. —

Imod det nye Par, som hver Søndag kom i Kirken, havde Folk, hvad det ydre angik, ikke noget at indvende. Den tidligere Malkepige syntes som skabt for Banevogteren. Hun var knap et halvt Hoved mindre end han og overgik ham i Omfang. Ogsaa hendes Ansigt var nok saa grovt

skaaret som hans; kun manglede i Modsætning til Banevogterens Ansigt Sjæl i det.

Naar Thiel havde næret Ønsket om i sin anden Hustru at finde en utrættelig Arbejderske og en mønsterværdig Husmoder, da var dette Ønske gaaet i Opfyldelse paa en overraskende Maade. Men tre Ting havde han uden at vide det faaet i Medgift med sin Kone, nemlig et haardt, herskesygt Naturel, en Lyst til at trættes samt en brutal Lidenskabelighed. Efter et halvt Aars Forløb var det overalt bekendt, hvem der førte Styret i Banevogterens Hus. Og man beklagede ham.

Det var en Lykke for dette Fruentimmer, at hun i Stedet for én af disse opfarende Ægtemænd, havde faaet til Mand et saa skikke ligt Skrog som denne Thiel; der havde vel været den, med hvem hun var kommen galt af Sted. Saadan et Dyr maatte dog tæmmes, mente Folk, om ikke paa anden Maade saa med et godt Livfuld Hug — mør-bankes skulde hun, og det saa det forslog Noget.

Men trods sine senestærke Arme var Thiel langt borte fra saadanne Tanker. Og det, som Folk fortørnedes over, syntes ham lidet værd at bryde sit Hoved med. Han lod sædvanligvis sin Kones endeløse Prædiken glide hen over sig uden at tage til Genmæle, og naar han endelig en Gang svarede hende, saa stod hans drævende Mæle, hans sagte, kølige Tale i den selsomste Modsætning til hans Kones skingrende Skænden.

Omverdenen syntes ikke at kunne gøre ham Skade, det var, som bar han Noget i sig, hvorved alt det Onde, den gjorde ham, rigeligt opvejedes med Godt.

Tilfreds for sin uforstyrrede Ligevægt havde han dog Øjeblikke, hvor han ikke var til at spøge med. Det var altid i Anledning af Ting, som angik den lille Tobias. Hans barnegode, eftergivende Karakter fik da et Præg af Fasthed, som selv et saa utæmmeligt Sind som Lenes ikke turde træde op imod.

Med Tiden blev imidlertid de Øjeblikke, hvor han vendte denne Side af sit Væsen ud, mere og mere sjældne — og tilsidst blev de helt borte. En vis passiv Modstand, som han i det første Aar havde mødt Lenes Herskesyge med, tabte sig ligeledes i det andet. Han gik ikke med den tidligere Ligegyldighed til sin Tjeneste, naar han havde haft en Scene med hende. Han nedlod sig tilsidst ikke saa sjældent til at bede hende blive god igen. Heller ikke var hans ensomme Post midt i Fyrreskoven ham saa kær nu, som den havde været før. Hans stille, sorgmodige Tanker paa den afdøde Hustru blev nu gennemkrydsede af de paa den Levende. Ikke modstræbende som i Begyndelsen tiltraadte han nu Vejen mod Hjemmet, men med en lidenskabelig Hast, efter at han først ofte havde talt Timerne og Minutterne til sin Afløsning. Han, der havde været knyttet til sin første Hustru med en mere aandelig Kærlighed, kom nu ved den

raa Drifts Magt ind under sin anden Hustrus Herredømme og blev tilsidst næsten ubetinget afhængig af hende i Alt. — Til Tider følte han Samvittighedsnag over denne Tingenes pludselige Forandring, og da behøvede han en Mængde usædvanlige Hjælpemidler for at komme over det. Da erklærede han lønligt sit Vogterhus og den Bane-strækning, han havde at passe, ligesom for at være et helligt Land, der skulde være viet de Dødes Aander.

I Virkeligheden var det hidtil ogsaa lykkedes ham at hindre sin Kone under allehaande Paa-skud i at følge ham derhen.

Han haabede ogsaa at kunde gøre det for Fremtiden. Hun vidste ikke, hvilken Vej hun skulde gaa for at finde hans Hus, hvis Nummer hun ikke engang kendte.

Thiel beroligede sin Samvittighed ved saaledes at kunne dele sin Tid mellem den Levende og den Døde; men ofte, især i Øjeblikke af ensom Andagt, hvor han ret inderlig havde været forenet med den Afdøde, saa han sin nuværende Tilstand i dens sande Lys — og følte Væmmelse derved.

Naar han havde Dagtjeneste, indvirkede hans aandelige Samvær med den Afdøde sig til en Mængde kære Erindringer fra deres Samlivs Tid. Men i Mørket, naar Snestormen raste gennem Fyrreskoven og hen over Banestrækningen — i den dybe Midnat, ved en Lygtes Skær — blev hans Vogterhus til et Kapel.

Med et afbleget Portræt af den Afdøde foran sig paa Bordet, med Salmebog og Biblen opslaaet, læste og sang han afvekslende den hele Nat kun afbrudt af de med Mellemrum forbibru-sende Banetog. Og han kom herved i en Ekstase, der steg til Syner, i hvilke han saa den Døde le-vende for sig.

Den Post, som Banevogteren nu havde vogtet i ti samfulde Aar uden nogen som helst Afbry-delse, var ved sin afsides Beliggenhed skikket til at nære hans mystiske Anlæg. Hans Vogterhus laa mindst tre Kvarters Vej fra hver menneskelig Bolig midt i Skoven tæt ved en Baneoverkørsel, hvis Led Thiel betjente.

Om Somren gik der Dage om Vintren Uger, uden at andre end Banevogteren og hans Kolle-ger passerede Banestrækningen. Vejret og Aars-tidernes periodiske Skiften bragte den eneste Af-veksling paa dette ensomme Sted. De Hændelser, som iøvrigt havde afbrudt det regelmæssige Forløb af Thiels Tjenestetid, var foruden de to Ulykkes-tilfælde lette at tælle. For fire Aar siden var det kejserlige Ildtog, som bragte Kejseren til Bres-lau, jaget forbi; en Vinternat havde et Ildtog overkørt en Raabuk — og endelig en varm Sommerdag havde Thiel under sit Eftersyn af Banestrækningen fundet en tilproppet Vinflaske, der var brændende hed at tage paa. Denne Flaske, som Thiel havde lagt ned i lavt Vand tæt ved

Kanten af en Skovsø for dér at afkøles, var paa en eller anden Maade kommen bort, saa at Thiel endnu mange Aar efter beklagede Tabet af den.

Lidt Adspredelse for ham var en Brønd tæt bag hans lille Hus. Fra Tid til anden hentede de i Nærheden beskæftigede Bane- og Telegrafarbejdere Vand dér, hvorved der naturligvis nu og da faldt en kort Passiar af. Ogsaa hændte det undertiden, at Skovrideren kom derhen for at slukke sin Tørst. — —

Tobias udviklede sig kun langsomt, og først da han næsten var to Aar gammel lærte han at tale og gaa. Mod Faderen udviste han en særlig Hengivenhed, og efterhaanden som hans Forstand udvikledes, vaagnede ogsaa Faderens gamle Kærlighed til ham; men i samme Grad, som denne tiltog, formindskedes Stedmoderens og slog endogsaa over i miskendelig Uvillie, da hun efter et nyt Aars Forløb, ligeledes fødte en Dreng.

Fra nu af begyndte en ond Tid for Tobias. Han blev, især naar Faderen var borte, uophørligt plaget og maatte uden at modtage den ringeste Opmuntring offere sine svage Kræfter i den lille Skrighals's Tjeneste, hvad der mere og mere tog paa ham. Hans Hoved fik et usædvanligt Omfang, hans ildrøde Haar og kridhvide Ansigt i Forbindelse med hans øvrige sørgelige Figur gjorde et uskønt og ynkeligt Indtryk. Naar Tobias med

sin lille af Sundhed struttende Broder paa Armen slæbte sig ned til Spreefloden, da lød der bag Husenes Vinduer højlydte Forbandelser, der dog ikke vovede sig frem. Men Thiel, hvem Sagen dog berørte mest af Alle, syntes ikke at have Øje for Noget og vilde ikke forstaa de Vink, som velmenende Naboer gav ham.

II.

En Junimorgen henimod Klokken syv kom Thiel fra sin Tjeneste. Hans Kone havde næppe hilst paa ham, før hun begyndte at larme paa sin sædvanlige Maade. Et Stykke Jord, som de havde lejet, og som hidtil havde skaffet dem deres Kartoffelforbrug, var for nogle Uger siden blevet dem opsagt, uden at det var lykkedes Lene at skaffe nogen Erstatning derfor. Skønt det nu hørte ind under hendes Omraade, maatte dog Thiel Gang efter Gang høre — at ingen anden end han var Skyld i, naar man i Aar blev nødt til at købe ti Sække Kartofler i dyre Domme. Thiel brummede kun, og uden at skænke hendes Tale videre Opmærksomhed gik han hen til sin Førstefødtes Seng, som han, i de Nætter han ikke var i Tjeneste, delte med ham. Han satte sig ned ved den

og betragtede med et sørgmodigt Udtryk det sovende Barns godmodige Ansigt, og efter at han en Stund havde holdt de paatrængende Fluer borte fra det, vækkede han ham. I den Opvaagnedes blaa, dybtliggende Øjne viste sig en rørende Glæde. Han greb hurtig efter Faderens Haand, idet hans Mundvige fortrak sig til et bedrøveligt Smil. Banevogteren hjalp ham de faa Klædningsstykker paa; men pludselig løb der som en Skygge hen over hans Ansigt, da han paa den højre en Smule opsvulmende Kind saa nogle Mærker af Fingre aftegne sig hvidt i det røde.

Da Lene ved Frokosttiden med forøget Iver kom tilbage til de alt omtalte Husholdningsanliggender, afskar han hende Ordet med den Efterretning, at Banemesteren uden Vederlag havde overladt ham et Stykke Jord langs Banedæmningen i umiddelbar Nærhed af Vogterhuset, fordi det, som han sagde, laa ham selv for afsides.

Lene vilde i Begyndelsen ikke tro det, men lidt efter lidt veg dog enhver Tvivl — og hun kom nu i et mærkeligt godt Humør. Hun fremsatte mellem hverandre en hel Mængde Spørgsmaal om Jordens Godhed og dens Størrelse, og da hun fik at vide, at der ovenikøbet fandtes to smaa Dværgtræer paa den, blev hun helt ellevild. Da hun ikke havde mere at spørge om, og da tilmed Kræmmerens Dørklokke, som man i forbiggende sagt kunde høre i hvert Hus i Byen,

uafbrudt lød, foer hun afsted for at faa Nyheden udbredt.

Medens Lene gik til Kræmmerens mørke med Varer overfyldte Boutik, beskæftigede Banevogteren sig hjemme udelukkende med Tobias. Drengen sad paa hans Knæ og legede med nogle Gran-kogler, Thiel havde bragt med fra Skoven.

»Hvad vil du være, naar du bliver stor?« spurgte Faderen ham, og dette Spørgsmaal var stereotypet ligesom Drengens Svar: »Banemester«. Dette var ikke et Spørgsmaal i Spøg, thi Banevogterens Dømme steg i Virkeligheden op til saadanne Højder, og han nærede i fuldt Alvor det Ønske og det Haab, at Tobias ved Guds Hjælp skulde naa at blive noget usædvanligt. Saasnart Svaret »Banemester« kom fra den Lilles blodløse Læber — han vidste naturligvis ikke, hvad det betød — begyndte Thiels Ansigt at klare op, indtil det tilsidst straaledede af inderlig Lyksalighed.

»Tobias, gaa ud og leg!« sagde han kort efter til den Lille, idet han, med en paa Skorstenen tændt Spaan, tændte sin Pibe. Og den Lille trykkede sig saa i sky Glæde ud af Døren. Thiel klædte sig af, gik i Seng og faldt i Søvn efter at han en Stund tankefuldt havde stirret op paa det lave og rene Stueloft. Henimod Middag vaagne han klædte sig paa og gik, — medens hans Kone paa sin larmende Vis lavede Middagsmaden, — ud paa Gaden, hvor han straks fik fat i Tobias,

der med Fingrene kradsede Kalk ud af et Hul i Væggen og puttede det i Munden. Banevogteren tog ham ved Haanden og gik med ham forbi de omtrent otte Huse i Landsbyen ned til Spreefloden, der sort og glasagtig laa mellem tyndtløvede Poppeltræer. Tæt nede ved Bredden laa en Granitblok, paa hvilken Thiel satte sig.

Den hele By havde vænnet sig til, naar da ellers Vejret var nogenlunde taaleligt, at se ham paa dette Sted. Og især hang Børnene ved ham, kaldte ham »Fa'er Thiel« og lærte af ham mange Slags Lege, som han kunde huske fra sin Barn-dom. De bedste af disse var dog bestemt for Tobias. Han skar til ham Pile, der fløj højere til Vejrs, end de, de andre Drengene fik; han skar Pilefløjte til ham og sang for ham med sin rustne Basstemme en Besværgelsessang, medens han let bankede Barken af med Hornskaftet paa sin Lommekniv.

Folk lo af hans Barnagtigheder, thi det var dem uforstaaeligt, hvorledes han kunde finde Fornøjelse i at give sig saa meget af med den Slags. Alligevel maatte dog Folk være tilfredse dermed, thi Børnene havde det godt under hans Opsyn, og han beskæftigede dem ogsaa med alvorlige Ting: overhørte de store i deres Lektier, hjalp dem med at lære Bibel og Salmeverv og bogstaverede med de Smaa »a« — »b« — »ab« — »d« — »u« — »du« — og saa videre.

Efter at have spist til Middag nød Banevogteren for anden Gang en kort Hvile; derefter drak han sin Eftermiddagskaffe og begyndte saa at gøre sig istand til at passe sin Tjeneste. Han brugte dertil som til alt, hvad han foretog sig, lang Tid; enhver Bevægelse af Haanden havde i aarevis været regelmæssig bestemt. I stedse samme Rækkefølge vandrede omhyggeligt de paa den lille Nødde-træs Komode henlagte Genstande som Kniv, Lommebog, Kam og et gammelt Uhr i Kapsel — ned i hans Lommer. En lille i rødt Papir indpakket Bog blev behandlet med særlig Omhyggelighed. Den laa om Natten gemt under Banevogterens Hovedpude, og om Dagen havde han den altid i Brystlommen paa sin Tjenestefrakke. Paa Bindet stod med ubehjælpsomme og snirklede Bogstaver, skrevet med Thiels Haand: Tobias Thiels Sparekassebog.

Væggeuhret med den lange Pendul og den gulsottige Falskive viste tre Kvarter til fem, da Thiel gik bort. En lille Baad, der var hans Ejendom, bragte ham over Floden. Da han var kommen over paa den modsatte Flodbred, blev han staaende nogle Sekunder og lyttede i Retning af Landsbyen. Endelig bøjede han ind paa en bred Skovvej og befandt sig efter nogle Minutters Forløb midt inde i en susende Fyrreskov, hvis Naalemasser lignede et søverklædt bølgende Hav. Lydløst som paa Filt, gik han hen over Skovbundens fugtige Mos — og

Naalelag, og uden at sé op fandt han Vej her gennem Højskovens rustbrune Søjler, der længere henne igennem den tætte, sammenfiltrede Ungskov og endnu længere henne over udstrakte Fredningssteder, kun overskyggedes af enkelte Eftervækster. En blaalig, gennemsigtig med al Slags Duft mættet Luft steg op fra Jorden og gav Træernes Farver Udseende af at være udviskede. En tung, mælkeagtig Himmel hang dybt ned over Trætoppene, og Sværme af Krager ligesom badede sig i Luftens Graa uophørligt udstødende deres skrattende Skrig. Sorte Vandpytter fyldte Vejens Fordybninger og afspejlede endnu mere sørgmodigt den hele sørgende Natur.

»Et frugtbart Vejr,« tænkte Thiel, da han vaagnede op af sin dybe Eftertanke og saa sig omkring.

Pludselig fik hans Tanker en anden Retning. Han følte dunkelt, at han maatte have glemt noget hjemme; og ved at gennemsøge sine Lommer opdagede han ogsaa, at han manglede sit Smørrebrød, som han paa Grund af sin lange Tjenestetid altid var nødt til at tage med. Raadvild blev han staaende en Stund men vendte saa pludselig om og skyndte sig tilbage til Landsbyen.

I kort Tid naaede han Spreefloden. Med nogle faa, kraftige Aareslag satte han over den og gik badet i Sved op ad den jævnt skraanende Landsbygade. Købmandens gamle skabede Puddelhund

laa midt paa Gaden, og henne paa et halvraaddent Plankeværk, der indhegnede et lille Hus, sad en graa Krage, der spilede Vingerne ud, nikkede og udstødte et øredøvende »Kra« »Kra« — derpaa hævdede den sig med pibende Vingeslag og lod sig drive af Vinden hen i Retning af Skoven.

Af den lille Kolonis Beboere — omtrent en Snes Fiskere og Skovarbejdere med Familie — var der Ingen at se.

Pludselig afbrødes Stilheden af en skrigende Stemme, der lød saa højt, at Banevogteren uvilkaarlig holdt op med at løbe, en Strøm af heftigt udstødte Lyde naaede hans Øre; de syntes at komme fra det aabne Gavlvindue i et lavt Hus, som han kun altfor godt kendte.

Idet han, saa godt han kunde, dæmpede sine Skridt, sneg han sig nærmere og skelnede nu ganske tydeligt sin Kones Stemme. Et Par Skridt til — og de fleste af hendes Ord bleve ham forstaaelige.

»Hvad for noget, den ubarmhjertige, hjerteløse Unge! skal det stakkels, lille Kryb ligge og skrige sig ihjel af Sult — hvad? — ja, vent du kun, vent du kun — jeg skal nok lære dig at passe paa. — Du skal komme til at huske det.« Efter nogle Øjeblikke hørte man igen en Lyd, som naar Klæder blive bankede ud — og umiddelbart derefter faldt en ny Hagelbyge af Skældsord.

»Din elendige Hvalp,« lød det nu i hurtigt

Tempo, »bilder du dig ind, jeg maaske skulde lade mit eget lille Barn sulte for saadan en jammerlig Knægt, som du er? — »Hold Mund!« lød det, da en svag Graad blev hørilig, »eller du skal faa en Portion Klø, som du har godt af i otte Dage«.

Barnet vedblev at klynke.

Banevogteren følte, hvorledes hans Hjerte slog i tunge regelmæssige Slag. Han begyndte at ryste, hans Ojne saa med et fraværende Udtryk paa Jorden, og den plumpe, haarde Haand strøg flere Gange en Tot vaadt Haar tilside, der bestandig paany faldt ned over den fregnede Pande.

Med usikre Skridt traadte han ind i den snævre, murstensbelagte Forstue, og træt og langsomt klavrede han op ad den knagende Trætrappe.

»Føj, føj, føj!« lød det igen, og derpaa hørte man, som om nogen spyttede tre Gange efter hinanden med alle Tegn paa Raseri og Foragt. »Din elendige, nederdrægtige, lumske, fejge, gemene Lømmel?« Ordene fulgte hinanden med stigende Betoning, og Stemmen, der stødte dem ud, knækkede undertiden over af Anstrængelse. »Du vil slaa mit Barn, hvad? — Du elendige Knægt understaar dig i at slaa det stakkels, hjælpeløse Barn paa Munden? — hvorfor? — he, hvorfor? — Jeg vil nu ikke gøre mig beskidt ved at røre dig, ellers — —«

I dette Øjeblik aabnede Thiel Døren, hvorover hans Kone forskrækkedes saa meget, at hun

lod Resten af den paabegyndte Sætning blive siddende i Halsen. Hun var kridhvid af Vrede, hendes Læber fortrak sig ondskabsfuldt, og den højre Haand, som hun havde hævet, sænkede hun, idet hun greb efter en Mælkekrukke, hvis Indhold hun forsøgte at fylde en Barneflaske med. Hun holdt dog op med dette Arbejde, da den største Del af Mælken løb udenfor Flaskehalsen, ned paa Bordet. Aldeles ude af sig selv af Ophidselse greb hun snart efter det Ene, snart efter det Andet — uden at udrette Noget helt og uden at kunne holde det fast længere end et Øjeblik. Endelig tog hun saa meget Mod til sig, at hun heftigt henvendte til Manden og spurgte, hvad det skulde betyde, at han kom hjem paa denne usædvanlige Tid. Og hun udtalte, at hun havde en ren Samvittighed og behøvede ikke at slaa Øjnene ned for Nogen.

Thiel hørte næppe, hvad hun sagde. Hans Blik gled flygtigt hen over den grædende Tobias, og et Øjeblik syntes det, som om han med Magt maatte holde noget Frygteligt tilbage, der steg op i ham. Da lagde pludselig det gamle Flegma sig om de anspændte Miner, idet der i hans Øjne luede frem et stjaalent Begær. Længe hvilede hans Blik paa hans Kones kraftige Lemmer, medens hun med bortvendt Ansigt endnu søgte at genvinde Fatning. Hendes fyldige, halvnøgne Bryst løftedes i Ophidselse op og ned og truede med at sprænge Korsettet, og hendes opkiltrede Skørt lod de brede

Hofter synes endnu bredere. En Kraft syntes at udgaa fra denne Kvinde — ubetvingelig, uundgaaelig — som Thiel ikke følte sig voksen.

Let, som et fint Spindelvæv, og dog fast, som et Net af Jærn, lagde det sig lækende, overvindende, slappende over ham.

Overhovedet, havde han ikke i denne Tilstand kunnet rette noget Ord til hende mindst et haardt — og saa maatte Tobias badet i Taarer og gemt henne i sin Krog se paa, hvorledes Faderen uden videre at lægge Mærke til ham tog det forglemte Brød henne fra Ovnbænken, og, idet han henvendte en kort Forklaring til Moderen, straks igen forsvandt med et kort og adspredt Nik.

III.

Omendskøndt Thiel i største Hast tilbagelagde Vejen til sin ensomme Bolig i Skoven, naaede han dog først sit Bestemmelsessted et Kvartér efter den fastsatte Tid.

Hans Kammerat, et paa Grund af de i Tjenesten uundgaanlige, hurtige Temperaturforandringer, brystsvagt Menneske, der delte Tjenesten med ham, stod allerede færdig til Opbrud paa den lille, sandede Platform foran Vogterhuset, hvis store Nummer i sort paa hvidt lyste langt bort mellem Stammerne.

De to Mænd gav hinanden Haanden gjorde nogle korte Meddelelser og gik hver til Sit. Den Ene forsvandt i det Indre af Huset; den Anden gik tværs over Banelinjen og videre ad den samme Vej, som Thiel var kommen ad. Man hørte hans krampagtige Hoste først ganske nær derpaa længere borte inde mellem Træerne — og med ham forsvandt den eneste Lyd i denne Udørk. Thiel begyndte ogsaa i Dag som sædvanlig med at indrette sig for Natten i det firkantede Rum af et Vogterhus. Han gjorde det mekanisk, medens hans Tanker var optaget af de sidste Timers Indtryk. Han lagde sin Aftensmad paa det smalle, bruntmalede Bord ved et af de to smalle Sidevinduer, fra hvilke man bekvemt kunne overse Banestrækningen. Derpaa tændte han Ild i den lille, rustne Kakkelovn og satte en Kop koldt Vand op paa den. Efter at han endelig havde bragt i Orden forskellige Redskaber som: Skovl, Spade, Skruestikke o. s. v., gav han sig ifærd med at pudse sin Lygte efter først at have heldt frisk Petroleum paa den.

Da han var færdig med det, meldte Klokken med tre skingrende Slag, der gentoges, at et Tog var afgaaet fra den nærmestliggende Station ad Breslau til. Uden at vise Spor af Hast blev Thiel endnu en god Tid inde i Vogterhuset; han traadte saa endelig med Flag og Patrontaske i Haanden langsomt ud i det Fri og bevægede sig med doven

og slæbende Gang hen ad den smalle, sandede Sti til den nogle og tyve Skridt derfra beliggende Baneoverkørsel. Dens Led lukkede og aabnede Thiel samvittighedsfuldt før og efter hvert Tog skønt kun sjælden nogen passerede Vejen.

Han havde endt sit Arbejde og lænede sig nu ventende op mod den sorthvide Bom.

Banestrækningen skar sig til Højre og Venstre i en lige Linje ind i den uoverskuelige grønne Skov, hvis Naaletræsmasser paa begge Sider af den ligesom vege tilbage ladende et Rum frit mellem sig, som den brune, grusbelagte Banestrækning udfyldte. De sorte, parallelløbende Skinner lignede et uhyre Jærnnet, hvis smalle Traade løb sammen i et Punkt i Horizonten.

Det var begyndt at blæse, og Vinden jog lette Bølger langs med Skovranden og ind i det Fjærne. Fra Telegrafstængerne langs Banestrækningen lød summende Akkorder, og paa Traadene, der som et Kæmpespindelvæv snoede sig fra Stang til Stang, sad i tætte Rækker Skarer af kvidrende Fugle. En Spætte fløj kvidrende hen over Thiels Hoved, uden at han værdigede den et Blik.

Solen, der i dette Øjeblik gik ned under Randen af mægtige Skyer for at synke ned i det mørkegrønne Hav af Trætoppe, gød Pupurstrømme hen over Skoven. Ogsaa Skinnerne begyndte at gløde lig brændende Slinger; men de slukkedes først. Og nu steg Gløden langsomt opad fra Jorden

ladende først Fyrrenes Stammer og den største Del af deres Kroner tilbage i et koldt Dødens Lys tilsidst endnu kun strejfende Toppenes yderste Rande med et rødligt Skær. Lydløst og højtideligt fulddbyrdedes dette ophøjede Skuespil. Banevogteren stod endnu stadig ubevægelig ved Læddet, endelig gik han et Skridt frem — et mørkt Punkt ude i Horizonten, dér hvor Skinnerne mødtes, blev større og større. Voksende fra Sekund til Sekund syntes det at staa stille paa et og samme Sted. Pludselig kom det i Bevægelse og nærmede sig. Gennem Skinnerne gik en Rysten og Summen, en rhythmisk Klirren, en dump Larm, der blev højere og højere og tilsidst ikke var ulig Hovslagene af en frembrusende Ryttereskadron.

En stønnende og brusende Lyd gled langt borte fra gennem Luften. Pludselig sønderreves Stilheden, en rasende Larm og Støj fyldte Rummet. Skinnerne krummede sig, Jorden rystede — et stærkt Lufttryk — en Sky af Støv, Damp og Os, og det sorte, snøftende Uhyre var faret forbi. Paa samme Maade, Larmen voksede, døde den hen — lidt efter lidt. Dunsterne fortrak sig; som et indskrumpet Punkt forsvandt Toget i det Fjerne, og den gamle, hellige Tavshed slog sammen over Skovens Hjørner.

*

*

*

»Minna!« hvidskede Banevogteren som vækket

af en Drøm og gik tilbage mod Vogterhuset. Efter at have varmet en Kop tynd Kaffe satte han sig ned — og stirrede, idet han fra Tid til anden tog sig en Slurk, paa et Stykke smudsig Avispapir, som han havde samlet op et Sted ude paa Marken.

Lidt efter lidt kom en sælsom Uro over ham. Han skød Skylden paa Ovnvarmen, der fyldte den lille Stue, og han knappede Frakke og Vest op, om det kunde hjælpe; men da det ikke hjalp, rejste han sig tog en Spade henne fra Krogen og gik ud til det ham forærede lille Stykke Jord.

Det var et smalt Stykke Sandjord tæt bevokset med Ukrudt; som snehvidt Skum laa den unge Blomsterpragt over Grenene af de to Dværgfrugttræer, der stod plantede derpaa.

Thiel blev rolig, og et stille Velvære betog ham.

Og saa gav han sig til at arbejde.

Spaden skar med en knirkende Lyd ned i Jorden, de vaade Klumper faldt dumpt tilbage og smuldrede fra hinanden.

Længe gravede han uden Afbrydelse, da holdt han pludselig inde og sagde højt og tydeligt hen for sig, idet han betænkeligt vuggede Hovedet frem og tilbage: »nej, nej, det gaar slet ikke«.

Det var faldet ham ind, at Lene nu vilde komme oftere herud for at passe Jorden, hvorved hans vante Levevis vilde komme i betænkelig Slingren. Og hurtigt forvandlede hans Glæde over

Besiddelsen af Jorden sig til en Afsky for denne. Hurtigt, som havde han staaet i Begreb med at gøre noget Urigtigt, rev han Spaden op af Jorden og bar den tilbage til Vogterhuset. Her sank han atter tilbage i mørke Tanker. Han vidste næppe hvorfor, men Udsigten til at have Lene hele den lange Dag om sig i Tjenesten blev ham bestandig mere uudholdelig. Det kom ham for, som havde han noget Værdifuldt at forsvare som om Nogen forsøgte at antaste hans Allerbhelligste; og uvilkaarligt spændtes hans Muskler i let Krampe, medens en kort udfordrende Latter undslap hans Læber. Han saa op forskrækket over Genlyden af denne Latter og tabte derved Traaden i sine Tanker. Men da han igen havde fundet den, arbejdede han sig paany ind i den samme gamle Tankegang.

Og pludselig reves ligesom et tæt, sort Forhæng i to Stykker, og hans omtaagede Øjne vandt i klar Udsigt. Han blev med Et tilmode, som vaagnede han op af en toaarig, dødlignende Søvn. Hans ældste Søns Lidelseshistorie, som de sidste Timers Indtryk kun havde kunnet stadfæste, traadte tydeligt frem for hans Sjæl. Han grebes af Medlidenhed og Anger saavelsom af dyb Skam over, at han havde levet hele denne Tid i skændig Taalmod uden at tage sig af den kære, hjælpeløse Skabning — ja, uden saa meget som at finde Kraft til at tilstaa for sig selv, hvormeget denne led.

Ved disse selvpinende Forestillinger over alle

hans Efterladelsessynder kom en tung Træthed over ham, og han faldt i Søvn med Ryggen bøjet og Panden hvilende mod Haanden, som laa paa Bordet.

Han havde ligget saaledes en Tid, da han med kvalt Stemme flere Gange raabte Navnet »Minna«.

En Susen og Brusen fyldte hans Øre som af umaadelige Vandmængder; det blev mørkt omkring ham, han slog Øjnene op — og vaagnede. Hans Lemmer rystede, Angstsved trængte ud af alle Porer, hans Puls slog uregelmæssig, og hans Ansigt var vaadt af Taarer.

Det var bælgmørkt. Han vilde kaste et Blik mod Døren uden at vide, hvorhen han skulde vende sig. Fortumlet rejste han sig endnu bestandig varede hans Hjerterangst ved. I Skoven derude brusede det som i Havets Brænding; Vinden kastede Hagel og Sne imod Husets Vinduer. Thiel famlede raadløst omkring med Hænderne. Et Øjeblik forekom han sig som en Druknet — da pludselig flammede det blaaligt lysende op, som om et overjordisk Lys Draaber sænkede sig ned i Jordatmosfæren for straks at blive kvalt af den.

Et Øjeblik var nok til at bringe Banevogteren til sig selv. Han greb efter sin Lygte, som han ogsaa var saa heldig at faa fat paa, og i dette Øjeblik vaagnede Tordenen ved Nathimlens fjærreste Rande først dumpt og dæmpet, derpaa væltende sig nærmere i korte, sydende Malmølger, indtil den voksende til Kæmpestød endelig brød

løs drønende, rystende og brusende — fyldende den hele Luft.

Ruderne klirrede, Jorden bævede.

Thiel havde tændt Lys og efter igen at have genvundet sin Fatning, var hans første Tanke at se paa Uhret. Der var næppe fem Minutter til Iltogets Ankomst. Da han troede at have overhørt Signalet, gik han saa hurtigt Storm og Mørke tillod ud til Ledet. Medens han var ifærd med at lukke dette, lød Signalklokken. Vinden sønderrev dens Toner og kastede dem fra hinanden i alle Retninger. Fyrretræerne bøjede sig og gned klagende og skrattende deres Grene imod hinanden. Et Øjeblik kom Maanen tilsyne liggende mellem Skyerne som en bleggylden Skaal. I dens Lys saa man Vindens Rasen i Fyrretræernes mørke Kroner. Birkenes Bladehang nede ved Banestrækningen blæste og flagrede som spøgelseagtige Hestehaler. Nedenfor laa Sporlinjerne saa glindsende af Væde opslugende det blege Maanelys i enkelte Pletter.

Thiel rev Huen af Hovedet. Regnen gjorde ham godt og løb blandet med Taarer ned over hans Ansigt. Det gærede i hans Hjerne, uklare Erindringer, om det han havde set i Drømme, jagede forbi hinanden. Det havde været for ham, som om Tobias blev mishandlet af Nogen, og det endog paa en saa rædselsfuld Maade, at hans Hjærte hørte op at slaa blot ved Tanken derom. Han erindrede sig endnu tydeligere et andet Syn. Han

havde sét sin afdøde Hustru — langt borte fra var hun kommen gaaende paa et af Banesporene. Og hun havde set saa sygelig ud, og istedetfor Klæder bar hun Pjalter. Hun var kommen forbi det lille Vogterhus uden at se sig om efter det, og endelig — her blev Erindringen utydelig — var hun af en eller anden Grund kun med stor Anstrængelse kommen frem og endog flere Gange faldet sammen.

Thiel tænkte efter paany, og nu forstod han, at hun havde været paa Flugt. Det laa udenfor al Tvivl, thi hvorfor havde hun ellers kastet tilbage disse Blikke fulde af Hjærteangst — slæbt sig frem, endskjøndt hendes Fødder nægtede at gøre Tjeneste. O, disse forfærdelige Øjekast!

Men der var Noget, hun bar med sig, indviklet i et Tørklæde — noget Slapt, Blodigt, Blegt, og Maaden hvorpaa hun saa ned mod det erindrede ham om Fortidens Tildragelser.

Han kom til at tænke paa en døende Kvinde, der ufravendt saa paa sit nyfødte Barn, som hun maatte lade tilbage, med et Udtryk af den dybeste Smerte af ufattelig Kval — hint Udtryk Thiel lige-saalidt kunde glemme, som det at han havde en Fa'er og Mo'er.

Hvor var hun kommen hen? Han vidste det ikke; men det traadte klart frem for hans Sjæl, at hun havde sagt sig løs fra ham, ikke agtet paa ham; hun havde slæbt sig frem — bestandig videre og videre — gennem den stormfulde, mørke Nat. Han

havde kaldt paa hende, »Minna, Minna«, og derved var han vaagnet.

To røde, runde Lys lig et kæmpemæssigt Uhyres Ildøjne gennemtrængte Mørket. Et blodigt Skær gik foran dem og forvandlede Regndraaberne til Bloddraaber indenfor hans Tankers Rækkevide. Det var ham, som faldt en Blodregn fra Himlen.

Thiel følte en Gysen og jo nærmere Toget kom en endnu stærkere Angst. Drøm og Virkelighed sammensmæltede for ham til ét. Endnu bestandig saa han den vandrende Kvinde paa Skinnerne, og hans Haand forvildede sig til Patrontasken, som om han havde til Hensigt at faa det rasende Tog standset. Til al Held var det for silde — allerede tindrede en Mængde Lys for Øjnene af Thiel, og Toget for ilsomt forbi.

Den øvrige Del af Natten fik Thiel kun lidet Fred i sin Tjeneste. Han længtes efter at komme hjem. Han længtes efter at gense sin lille Tobias. Han var tilmode, som om han havde været adskilt fra ham i mange Aar, tilsidst var han i en saa tiltagende Bekymring for Drengens Befindende, at han flere Gange fristedes til at forlade sin Tjeneste.

For at faa Tiden til at gaa, besluttede Thiel, saasnt det blev lyst, at efterse sit Stykke af Banelinjen. Med en Stok i den venstre Haand og en lang Jærn-Skruestikke i den Højre gik han da ogsaa snart efter paa Ryggen af en Baneskinne frem i det smudsige graa Morgenlys.

Hist og her skruede han en Boldt fast med Skruenøglen eller slog paa en af de runde Jærnstænger, der forbandt Sporene med hinanden.

Det havde ophørt at regne og blæse og af og til blev et Stykke blegblaa Himmel synlig mellem de sønderrevne Skyflager.

Skosaalernes ensformige Klappren paa det haarde Metal i Forbindelse med den søvndyssende Larm af draaberystende Træer beroligede lidt efter lidt Thiel.

Klokken seks om Morgen blev han afløst og tiltraadte uden Ophold Hjemvejen.

Det var en herlig Søndagmorgen. Skyerne havde fordelt sig og vare imidlertid sunkne ned bag Horizonten. Solen gød funklende i sin Opgang lig en uhyre blodrød Ædelsten sande Lysmasser over Skoven.

I skarpe Linjer skød Straalebundterne gennem Stammernes Virvar — her beaandende med sin Glød en Ø af zarte Bregner, hvis vifteformede Blade lignede fine Kniplinger — der forvandlende Skovbundens sølvgraa Mos til røde Koraller.

Fra Trætoppene, fra Stammer og Græs flød Ildøggen. En Syndflod af Lys syntes udgydet over Jorden. Der laa en Friskhed i Luften, som trængte lige ind til Hjærtet, og som ogsaa bag Thiels Pande maatte blegne Nattens Billeder lidt efter lidt. Og i det Øjeblik, da han traadte ind i Stuen og saa den lille Tobias ligge i sin solbeskin-

nede Seng mere rødkindet end nogensinde før, vare de helt forsvundne.

Rigtignok troede Lene flere Gange i Dagens Løb at iagttage noget Fremmed ved ham saaledes i Kirkestolen, da han istedetfor at se i Bogen betragtede hende selv fra Siden af — og ogsaa ved Middagstid, da han uden at sige et Ord tog den Mindste fra Tobias — og satte den paa Skødet. Men ellers havde han ikke det mindste paafaldende ved sig.

Thiel, der hele Dagen ikke havde naaet at faa Hvile og tilmed havde Dagstjenesten i den kommende Uge gik allerede om Aftenen til Sengs henimod Klokken Ni. Netop som han var ved at sove ind, meddelte hans Hustru ham, at hun den næste Morger vilde gaa med til Skoven for at grave Jordstykket op og sætte Kartofler.

Thiel foer sammen; han var bleven helt vaagen, men holdt alligevel Øjnene fast til-lukkede.

Det var paa højeste Tid, mente Lene, om der ellers skulde blive noget ud af Kartoflerne; og hun føjede til, at hun blev nødt til at tage Børnene med, da formodentlig hele Dagen vilde gaa med. Banevogteren mumlede nogle ufor-staaelige Ord, som Lene ikke agtede videre paa. Hun havde vendt ham Ryggen og var nu ved Skæret af et Talglys ifærd med at løsne sit Korset og afføre sig Kjolen.

Pludselig vendte hun sig om uden at vide af hvilken Grund og saae ind i sin Mands af Lidenskab fortrukne, jordfarvede Ansigt, medens han med sine Hænder støttede mod Sengekanten stirrede paa hende med brændende Øjne.

»Thiel!« — raabte hun halv vred, halv forskrækket, og som en Søvn­gænger, man kalder ved Navn, vaagnede han af sin Bedøvelse, stammede nogle forvirrede Ord, kastede sig tilbage mod Pud­en og trak Sengetæppet op over Hovedet.

Lene var den, der stod først op den følgende Morgen. Uden at gøre nogen Støj lagde hun alt det Nødvendige rede til Udflugten. Den Lille blev lagt i Barnevognen, derpaa vækkedes Tobias og klædtes paa. Da han fik at vide, hvor man skulde hen, gav han sig til at le. Da Alt var i Orden, og Kaffen stod færdig paa Bordet, vaagnede Thiel. Hans første Følelse ved Synet af de trufne Forberedelser var Mishag. Han havde vel gerne sagt et Ord imod Alt dette, men han vidste ikke, hvorledes han skulde begynde. Og hvilke — for Lene gyldige Grunde — skulde han ogsaa have givet?

Lidt efter lidt begyndte det straalende lille Ansigt at gøre sin Indflydelse paa Thiel gældende, saa at han allerede, af den Glæde som Udflugten voldte Drengen, ikke mere tænkte paa at gøre Indsigelse. Alligevel blev Thiel ikke sin Uro kvit under Vandringen gennem Skoven. Han skød

besværligt den lille Barnevogn gennem det dybe Sand og havde allehaande Blomster liggende paa den, som Tobias havde samlet.

Drengen var overstadig lystig. Han hoppede med sin lille, brune Plydshue omkring mellem Bregnerne, og han søgte paa en rigtignok noget ubehjælpssom Maade at indfange de glasvingede Guldsmede, der flagede hen over ham. Da man havde naaet Bestemmelsesstedet, tog Lene Jorden i Øjesyn. Den lille Sæk med Kartoffler, hun havde medbragt til Lægning, kastede hun fra sig i noget Græs, der stod omkring et lille Birketræ; hun bøjede sig ned og lod noget af det mørktfarvede Sand løbe mellem sine haarde Fingre.

Thiel betragtede hende med spændt Opmærksomhed. »Naa, hvorledes er den saa?»

»Nok saa god som Spreejorden!« Der faldt en Sten fra Banevogterens Hjærte. Han havde frygtet, hun vilde være utilfreds, og han kløede beroliget sine Skægstubbe.

Efter at hun hurtigt havde spist et tykt Stykke Brød, kastede hun Tørklæde og Trøje og begyndte at grave med en Maskines Hurtighed og Udholdenhed. Med bestemte Mellemrum rejste hun sig og trak i dybe Drag Vejret; men det var dog hver Gang kun et Øjeblik, naar da ikke den Lille skulde have Die.

»Jeg maa gaa Strækningen igennem og vil

tage Tobias med«, raabte Banevogteren lidt efter til hende fra Platformen foran Huset.

»Aa, hvad for noget Snak!« raabte hun tilbage, »hvem skal saa blive hos den Lille? — Se, du kommer herhen!« fortsatte hun endnu højere, medens Banevogteren lod, som han intet hørte og vedblev at gaa med Tobias.

I første Øjeblik overvejede hun, om hun ikke skulde løbe efter, og kun det derved forbundne Tab af Tid afholdt hende derfra. Thiel gik med Tobias langs Banestrækningen. Drengen var ikke lidt bevæget; alt var nyt og fremmed for ham. Han kunde ikke forstaa, hvad de smalle, sorte, at Sollys ophedede Skinner havde at betyde. Uophørligt gjorde han alleslags forunderlige Spørgsmaal; men især var det Lyden fra Telegrafstængerne, der vakte hans Forundring. Thiel kendte paa sin Rute hver enkelt af disse Toner, saa at han, selv med lukkede Øjne, altid vilde have vidst, i hvilken Del af samme, han befandt sig. Ofte blev han staaende med den lille Tobias ved Haanden for at lytte efter den vidunderlige Lyd, der strømmede ud fra Træet, som var det klangfulde Koraler fra det Indre af en Kirke. Stængerne imod Syd havde en særlig fyldig og smuk Akkord. Uden Afbrydelse vedblev en Vrimmel af Toner at klinge i deres Indre ligesom i et Aandedræt — og Tobias løb omkring det hen-smuldrende Træ, for, som han troede, gennem en

Aabning i det at kunne opdage Ophavsmanden til de dejlige Toner. Banevogteren blev højtidelig stemt ligesom i Kirken. Ofte forestillede han sig at høre en Stemme, der erindrede ham om hans afdøde Hustru, han forestillede sig da, at det var et Kor af salige Aander, iblandt hvilke ogsaa hendes Stemme blandede sig, og denne Forestilling vakte i ham en Længsel, en Rørelse indtil Taarer.

Tobias vilde have nogle Blomster, der stode ved Siden, og som altid gav Thiel efter for hans Ønske.

Det saa' næsten ud som Stykker af den blaa Himmel havde sænket sig ned over Jorden, saa forunderlig tæt stode de smaa, blaa Blomster paa den. Som kulørte Vimpler, flagrede Sommerfugle legende og lydløst mellem Stammernes lysende Hvidt, medens en sagte Rislen gik gennem Birketræernes zarte, grønne Bladskyer.

Tobias plukkede Blomster, og hans Fader saa' eftertænksom til. Undertiden løftede den Sidstes Blik sig og søgte gennem Huller i Bladhanget Himlen, der som en kæmpe-mæssig, uplettet blaa Krystalskaal opfangede Solens Guldlys.

Moderen gravede stadig endnu, da Thiel og Tobias kom tilbage. Halvdelen af Jorden var allerede gravet igennem.

Togene fulgte med korte Mellemrum efter

hinanden, og med aaben Mund saa Tobias dem hver Gang suse forbi.

Selv Moderen morede sig over hans løjerlige Grimasser.

Middagsmaaltidet, der bestod af Kartoffler og et Stykke koldt Flæsketeg, spiste man i Vogterhuset. Lene var i godt Humør, og selv Thiel syntes uden Vanskelighed at føje sig under det Uundgaelige. Medens de spiste, underholdt han sin Hustru med Emner, der faldt ind under hans Virksomhed. Saaledes spurgte han hende blandt Andet, om hun kunde tænke sig, at der i en eneste Baneskinne sad seks og fyrretyve Skruer — og mere af samme Slags.

Ved Middagstid var Lene bleven færdig med at grave; om Eftermiddagen skulde Kartofflerne sættes. Hun fastholdt, at Tobias nu skulde passe den Lille og tage ham med sig.

»Pas paa . . .« raabte Thiel hen til hende, greben af en pludselig Bekymring, »pas paa, at han ikke kommer Skinnerne for nær«

Et Skuldertræk var Lenes Svar.

✱

✱

✱

Det schlesvigske Iltoget var anmeldt, og Thiel maatte til sin Plads. Næppe havde han naaet Leddet, før han allerede hørte det bruse frem.

Toget blev synligt — det nærmede sig —. I

utallige, hastende Stød hvæste Dampen ud af den sorte Maskinskorsten. Med Et brød en-to-tre mælkehvide Dampstraaler frem i Spring lignende støbte Lys, og straks efter lød Maskinens Fløjten gennem Luften. Tre Gange efter hinanden kort, skrigende, ængstende. De bræmser, tænkte Thiel, hvorfor mon? — og paany skingrede Nødsignalernes Skrigen vækkende Ekkoet denne Gang i en lang uafbrudt Række.

Thiel gik frem for bedre at kunde overse Banestrækningen; mekanisk tog han det røde Flag ud af Hylstret, og holdt det lige foran sig hen over Sporet. — »Jesus Kristus!« var han blevet blind? »Jesus Kristus!« — o Jesus, Jesus, Jesus Kristus!« hvad var dog det? Dèrhenne! — mellem Skinnerne . . . »H—oldt!« skreg Banevogten af al Kraft. Forsilde, en mørk Masse laa inde under Toget og blev som en Gummiboldt kastet frem og tilbage mellem Hjulene. Endnu nogle Øjeblikke, og man hørte Bræmsens Knagen og Piben. Toget stod stille.

Den ensomme Strækning fik Liv. Togføreren og Konduktører løb over Gruset hen mod Enden af Toget. I hvert Kupévindue saa's nysgærrige Ansigter — og nu klyngede Mængden sig sammen og kom fortil.

Thiel snappede efter Vejret og maatte holde sig fast for ikke at synke om som et fældet

Dyr. Ved Gud — man vinker til ham —
»nej!«

Et pludseligt Skrig fra Ulykkestedet sønder-
river Luften, en Klage følger efter, som kom-
mende fra et Dyrs Strube. Hvem var det?!
Lene?! Det var ikke hendes Stemme, og dog . . .

En Mand kommer ilstomt op ad Bane-
strækningen.

»Banevogter!!«

»Hvad er det?«

»Et Ulykkestilfælde!« . . . Budet farer for-
skrækket tilbage, thi Banevogterens Øjne lyse saa
sælsomt. Huen sidder skævt, det røde Haar synes
at rejse sig i Vejret.

»Han lever endnu, maaske er der Redning.«
En Rallen er det eneste Svar.

»Kom hurtig, kom hurtig!«

Med en voldsom Anstrængelse farer Thiel op,
hans slappede Muskler spændes, han retter sig op,
hans Ansigt er sløvt og dødt.

Han løber med Budet, han se'r ikke de
Rejsendes dødblege, forskrækkede Ansigter i Tog-
vinduerne. En ung Kvinde se'r ud, en Handels-
rejsende med Fez, et ungt Par, der sandsynligt er
paa Bryllupsrejse. Hvad kommer det ham ved?
Han har aldrig bekymret sig om disse Pulter-
kamre; — hans Øre fyldtes af Lenes Skrig.
For hans Øjne svømmer alting rundt, gule Punkter,
lig glødende Orme — utallige. Forfærdet farer

han tilbage — og staar stille. Ud af Glødormenes Dans træder det frem, blegt, slapt, blodigt. En Pande slaaet brun og blaa — blaa Læber, hvorfra der drypper mørkt Blod. Det er ham.

Thiel siger intet, hans Ansigt antager en smudsig Blegthed, han le'r aandsfraværende; endelig bøjer han sig ned, føler tungt i sine Arme, det slappe, døde Legeme —; og den røde Fane vikler sig om det.

Han gaar.

Hvorhen?

»Til Banelægen, til Banelægen,« lyder det fra alle Sider.

»Vi tager ham med med det samme,« raaber Pakmesteren, idet han i sin Vogn gør et Leje istand af Tjenestefrakker og Bøger. »Naa saaledes?«

Thiel tænkte ikke paa at slippe den Forulykkede. Man trænger ind paa ham. Forgæves. Pakmesteren lader en Baare række ud af Pakvognen, og beordrer en Mand til at bistaa Faderen.

Tiden er kostbar. Togførerens Pibe lyder. Fra alle Vinduer kastes Penge ud.

Lene te'r sig som en Vanvittig. Fra alle Kupéer lyder det: »den stakkels, stakkels Kone — den stakkels, stakkels Moder.«

Togførerens Pibe lyder anden Gang — et Pift — Maskinen udstøder hvide, hvislende Dampe

fra sin Cylinder og strækker sine Jærnlemmer. Saa blot nogle Sekunder — og Ildtoget bruser med vejende Røgfane i fordoblet Hurtighed gennem Skoven.

Banevogteren, der er bleven anderledes til Sinds, lægger den halvdøde Dreng paa Baaren. Der ligger han, den forslaaede Stakkel; nu og da løfter et langt, rallende Aandedræt sig frem af det benede Bryst, som bliver synligt under den itufængede Skjorte. De smaa Arme og Ben — ikke alene itubrækkede i Lederne — indtage de unaturligste Stillinger. Den lille Fods Hæl er drejet helt frem, og Armen hænger slapt ned over Baarens Rand.

Lene jamrer uafbrudt, ethvert Spor af den tidligere Trods er vegen bort af hendes Væsen. Vedvarende gentager hun en Historie, der skal renavadske hende for enhver Skyld i det Forefaldne.

Thiel synes ikke at agte paa hende; med et forfærdeligt bange Udtryk hviler hans Øjne paa Barnet.

Det er bleven stille; sorte og varme hviler Skinnerne paa det blændende Grus. Middagen har kvalt Vinden, og ubevægelig som hugget i Sten staar Skoven.

Mændene raadføre sig sagte med hinanden. Man maa for at komme den hurtigste Vej til Friedrichshagen, gaa tilbage til Stationen, der

ligger i Retning af Breslau, da det næste Tog et fremskyndet Persontog ikke gør Holdt ved det nærmere liggende Friedrichshagen.

Thiel syntes at overveje, om han skal gaa med. I Øjeblikket er der Ingen tilstede, der forstaar at passe Tjenesten. Med en stum Haandbevægelse betyder han sin Hustru at tage fat med ved Baaren; hun vover ikke at sætte sig imod det, omendskønt hun er optaget af det tilbageblevne spæde Barn. Hun og en fremmed Mand bærer Baaren. Thiel følger Toget saa langt hans Banestrækning naar, da bliver han staaende stille og ser længe efter dem. Pludselig slaar han sig for Panden med den flade Haand, saa det lyder langt bort.

Paa den Maade mener han at blive vaagen, »thi det har været en Drøm, ligesom den i Gaar,« siger han ved sig selv.

— Forgæves — mere vaklende end løbende naar han sit lille Hus, og derinde falder han om med Ansigtet mod Jorden. Hans Hue triller hen i en Krog, hans omhyggeligt holdte Uhr falder ud af Lommen, dets Kapsel springer op, og Glasset gaar itu. Det var, som en Jærnnæve holdt ham fast i Nakken, saa fast at han ikke kunde røre sig, hvormeget han end søgte under Suk og Stønnen at gøre sig fri. Hans Pande var kold, hans Øjne vare som udtørrede, og hans Strube brændte.

Signalklokken vækkede ham. Under Indtrykket af de tre Gange gentagende Klokkeslag, forlød Anfaldet ham. Thiel kunde rejse sig og udrette sin Tjeneste. Rigtignok var hans Fødder tunge som Bly; rigtignok kredsede Banestrækningen om ham, som Egerne i et uhyre Hjul, hvis Akse var hans Hoved — alligevel samlede han saamegen Kraft, at han i nogen Tid kunde holde sig oprejst.

Persontoget nærmede sig — Tobias maatte være med det. Jo nærmere det kom, desto mere svandt alle Billeder bort fra Thiels Øjne. Tilsidst saa' han kun den sønderlemmede Dreng med blodig Mund — da blev det mørkt omkring ham.

Efter en Stund vaagnede han op af sin Afmagt. Han fandt sig liggende i det varme Sand, tæt op mod Leddet. Han stod op, rystede Sandet af sine Klæder og spyttede det ud af Munden. Hans Hoved føltes ligesom lidt lettere, og han formaaede at tænke roligere.

Da han kom ind i Vogterhuset, tog han straks sit Uhr op fra Gulvet og lagde det hen paa Bordet. Det var trods dets Fald ikke gaaet istaa. Han talte Sekunder og Minutter, idet han forestillede sig, hvad der imidlertid vilde ske med Tobias. Nu kom Lene med ham, nu stod hun foran Lægen. Denne betragtede og befølte Drengen — og rystede paa Hovedet.

»Det er meget farligt — men maaske . . .

hvem véd?» Han undersøger det nøjere, »nej,« siger han, »nej, det er forbi.«

»Forbi, forbi,« stønnede Banevogteren; derpaa rettede han sig i Vejret, de rullende Øjne heftedes mod Gulvet, de opløftede Hænder knyttedes ubevidst, og med en Stemme, som skulde det snævre Rum briste derved, skreg han: »han skal leve — jeg siger dig, han skal, skal leve.« Og allerede stødte han Husets Dør op paany, gennem hvilken det røde Aftenlys brød ind — og løb mere end han gik til Ledet. Her blev han staaende forlegen en Stund, da — pludselig, gik han frem udbredende begge Armene hen mod Midten af Banestrækningen, som vilde han opholde Noget, der kom i den Retning, hvor Persontoget kom fra. Hans vidtaabne Øjne gjorde derved Indtrykket af at være blinde.

Samtidig med at han gaaende baglænds, syntes at vige for Noget, udstødte han uafbrudt i et væk mellem Tænderne nogle halvforstaaelige Ord: »Du — hører du — bliv dog — du — hør dog — bliv — giv ham tilbage — han er slaaet sort og blaa — ja, ja — det er godt — jeg vil igen slaa hende sort og blaa — hører du? bliv dog — giv mig ham tilbage.«

Det syntes, som om Noget vandrede forbi ham, thi han vendte sig og gik i en anden Retning som for at følge Nogen.

»Du Minna« — hans Stemme blev græde-

færdig som et lille Barns, »du Minna, hører du? — giv ham tilbage — jeg vil . . .« Han greb ud i Luften som for at holde Noget fast. »Hende — ja — og hende vil jeg . . . og hende vil jeg ogsaa slaa sort og blaa — slaa hende — og det vil jeg gøre med Øksen — forstaar du? Køkken-øksen — med Køkkenøksen vil jeg slaa hende, og da vil hun dø. Og da skal hun dø . . . ja, med Øksen — Køkkenøksen, ja — det sorte Blod!« Skummet stod ham ud af Munden, hans glasagtige Pupiller bevægede sig uafbrudt.

En mild Aftenvind steg let og vedvarende hen over Skoven, og et rosaflammende Skydække hang over den vestlige Himmel.

Han havde saaledes forfulgt dette Usynlige omtrent hundrede Skridt, da han tilsyneladende modløs og med forfærdelig Angst i alle Miner, blev staaende, strakte sine Arme ud — bøn-faldende, bevægende. Tilsidst sank hans Haand ned, og Ansigtets spændte Udtryk forandrede sig til en sløv Udtryksløshed. Han vendte om og slæbte sig tilbage ad den Vej, han var kommen.

Solen gød sin sidste Glød over Skoven og sluktes. Fyrrestammerne strakte sig som blege, forraadnede Ben mellem Trætoppene, der som graasorte Dyndlag hvilede paa dem. En Spættes Hamren gennemtrængte Stilheden, og gennem det kolde, staalblaa Himmelrum gled en enkelt forsinket Rosensky. Det begyndte at blæse køligt,

Banevogteren rystede af Kulde. Alt var nyt og fremmed for ham. Han vidste ikke, hvor han gik, eller hvad det var, som omgav ham. — Alt løb om mellem hinanden. Han greb sig selv i de mest vanvitige Forestillinger og foer sammen i Bevidstheden om sin Magtløshed.

Fra den nærliggende Birkeskov lød et Barnekrig. Det gjorde ham rasende. Næsten mod sin Vilje maatte han løbe derhen og fandt da den Lille, som Ingen mere havde Tanke for, liggende grædende og sprællende i Barnevognen uden nogen Pude. Hvad vilde han gøre? Hvad drev ham herhen?

»Lene — hun havde myrdet ham — Lene — hvem han var bleven betroet — Stedmoderen, Ravnemoderen, og hendes Unge levede.« En rød Taage ombølgede hans Tanker, og to Barneøjne trængte gennem dem; han følte noget Blødt, kødagtigt mellem sine Fingre. Gurglende og pibende Lyde blandede med hæse Raab traf hans Øre, og han vidste ikke, hvem der udstødte dem.

I hans Hjerne faldt ligesom Draaber af brændende Sejllak, og der rejste sig op af hans Aand ligesom noget stift. Da han atter kom til Bevisthed, hørte han endnu Signalklokkens Klang dirre gennem Luften.

Med Et begreb han, hvad han havde villet gøre: hans Haand slap Barnets Strube, der vaandede

sig under dens Greb. — Det snappede efter Vejret, saa begyndte det at hoste og skrige.

»Det lever! Gud være lovet, det lever!« Han lod det ligge og løb skyndsomt tilbage til Overkørslen. En mørk Damp, som Vinden pressede mod Jorden, væltede sig langt borte fra ham over Banestrækningen. Bag sig anede han et Lokomotivs Stønnen, der lød som en syg Kæmpes stød-vise, halvkvalte Aandedrag.

Et koldt Dæmringslys laa over Egnen.

Lidt efter, da Røgskyerne havde fordelt sig, forstod Thiel, at det var Godstoget, der gik tilbage med tomme Vogne førende med sig de Arbejdsfolk, som Dagen igennem havde været beskæftiget paa Banestrækningen.

Toget havde rigelig Køretid og maatte holde naarsomhelst, dels for hér og dér at optage de endnu beskæftigede Arbejdere, dels for at sætte Andre af. Et godt Stykke fra Thiels Vogterhus begyndte man at bremse. En stærk Knagen, Raslen og Klirren trængte langt bort gennem Aftenstilheden, indtil Toget med en enkelt skingrende, langstrakt Lyd holdt stille.

Henved halvtredssindstyve Arbejdere af begge Køn var fordelte omkring i Vognene. Næsten alle stode op — enkelte blandt Mændene med blottede Hoveder. I hele deres Maade at være paa laa en gaadefuld Feststemning. Da de blev Banevogteren va'r, opstod der en Hvidsken iblandt dem.

De Ældste tog Tobakspiben ud mellem de gule Tænder og holdt den ærbødig i Haanden. Hist og her vendte én af Kvinderne sig om for at pudse Næsen. Togføreren steg ned paa Bane-strækningen og gik hen til Thiel. Arbejderne saa', hvorledes han stille rystede hans Haand, hvorpaa Thiel med langsomme næsten militæragtige stive Skridt, gik hen mod den bagerste Vogn.

Ingen af Arbejderne vovede at tale til ham, omendskønt de alle kendte ham. Fra den sidste Vogn løftede man i samme Øjeblik den lille Tobias ud.

Han var død.

Lene fulgte ham, hendes Ansigt var blaahtvidt, og brune Ringe laa under hendes Øjne.

Thiel værdigede hende ikke et Øjekast, men hun forskrækkedes ved Synet af sin Mand.

Hans Kinder var indfaldne, Øjenhaarene og Skæg sammenklinede, og det forekom hende, at hans Haar omkring Issen var mere graat end forhen. Hans Ansigt bar overalt Spor af hentørrede Taarer, og hun ængstedes over det urolige Udtryk i hans Øjne.

Man havde medbragt Bærebøren for at kunne transportere Liget.

En tidlang herskede en uhyggelig Stilhed. En dyb, forfærdelig Følelseløshed havde bemægtiget sig Thiel. Det blev mørkt. En Flok Raadyr satte

afsted henover Banestrækningen. Bukken blev staaende midt imellem Skinnerne. Den vendte sin slanke Hals nysgærrigt om, da peb Lokomotivet, og som et Lyn forsvandt den med samt sin Flok.

I samme Øjeblik, Toget vilde sætte sig i Bevægelse, faldt Thiel sammen.

Toget holdt for anden Gang, og nu udspandt sig en Raadslagning, hvad der var at gøre. Man besluttede sig da til foreløbig at sætte Barneliget ind i Vogterhuset, og istedetfor bringe Banevogteren, der ikke ved noget Middel var at faa til Bevidstheden igen, paa Baaren hjem.

Og saaledes gjorde man. To Mænd bar Baaren med den Bevidstløse, fulgt af Lene, som, stadig hulkende, med taarevædet Ansigt, skød Barnevognen med den Lille, gennem Sandet. Som en kæmpemæssig, purpurglødende Kugle laa Maanen mellem Fyrrestammerne i Skovens Fordybninger. Jo højere den steg tilvejs, desmindre syntes den at blive, thi desmere blegnede den. Endelig hang den lig en Ampel over Skoven, gennemtrængende alle Kronernes Spalter og Aabninger med en mat Lystaage, som gav det fremadskridende Følges Ansigter et ligblegt Skær.

Hurtigt, men forsigtigt, gik man fremefter — nu gennem tætbevokset Ungskov og saa henover vide Aabninger omgivet med Højskov, hvori det blege Lys havde samlet sig som i store, mørke Bækkener.

Den Bevidstløse stønnede fra Tid til anden eller begyndte at fantasere; flere Gange knyttede han Hænderne og forsøgte med tillukkede Øjne at rejse sig op.

Det kostede Møje at bringe ham over Spreefloden, man maatte sætte over anden Gang for at hente Konen og Barnet.

Da man steg op ad den lille Landsbybakke, mødte man nogle af Beboerne, som straks lod Budskabet om den skete Ulykke gaa videre.

Hele Byen kom paa Benene.

Ved Synet af Bekendte brød Lene ud i nye Klager.

Med Besvær fik man den Syge op ad den smalle Trappe til hans Bolig og bragte ham straks til Sengs. Arbejderne vendte straks om for at hente Tobias' Lig.

Gamle, erfarne Folk havde raadet Lene til at anvende kolde Omslag, og hun fulgte deres Anvisning med Iver og Omhu. Hun lagde Haandklæder i iskoldt Brøndvand, og fornyede dem saa snart den Bevidstløses brændende Pande havde gennemvarmet dem. Ængsteligt vogtede hun den Syges Aandedræt, som med hvert Minut syntes at blive mere og mere regelmæssigt.

Alligevel, Dagens Hændelser havde taget stærkt paa hende, og hun besluttede at lægge sig lidt til Ro, men fandt ingen Hvile. hvan enten hun aabnede eller lukkede Øjnene, uafbrudt droge de

forbigangne Tildragelser forbi hendes Syn. Den Lille sov — imod Sædvane, havde hun lidet bekymret sig om den. Hun var i det Hele bleven en ganske anden. Intet Spor af den tidligere Trods. Og denne syge Mand med det farveløse svedglinsende Ansigt regerede hende i Søvn.

En Sky bedækkede Maanekuglen, det blev mørkere i Værelset, og Lene hørte kun sin Mands tunge, men regelmæssige Aandedrag. Hun overvejede, om hun skulde tænde Lys — der blev saa uhyggeligt i Mørket. Men da hun vilde staa op, laa der ligesom bly i hendes Lemmer, Øjenlaagene faldt til — hun sov ind.

Efter nogle Timers Forløb, da Mændene kom tilbage med Barnets Lig, fandt de Husets Dør paa vid Gab. Forundret over denne Omstændighed gik de op ad Trappen til den øverste Etage, hvis Dør ligeledes stod vidaaben.

Man raabte flere Gange Konens Navn — uden at faa Svar. Endelig strøg man en Tændstik paa Vægen, og da — afslørede det frembrydende Lysskær et rædselsfuldt Skue.

»Mord, Mord!«

Lene laa svømmende i sit Blod med ukendeligt Ansigt og sønderslaaet Hjærneskal.

»Han har myrdet sin Kone, han har myrdet sin Kone!«

Man tabte Hovedet, løb omkring, Naboer

kom til — én stødte til Vuggen. »O Gud!« og han foer tilbage bleg med et forskrækket, stirrende Blik. — Barnet laa med gennemskaaret Hals.

Banevogteren var ikke til at finde; de Eftersøgninger, man anstillede den samme Nat, var uden Resultat. Men Morgenen efter fandt den tjenstgørende Banevogter ham siddende mellem Baneskinnerne netop paa det Sted, hvor den lille Tobias var kørt ihjel.

I Armen holdt han den lille Plydshue og han kærtegnede den uafbrudt, som var det noget, der havde Liv.

Banevogteren henvendte nogle Spørgsmaal til ham, men fik intet Svar, og snart saa' han, at han havde at gøre med en Vanvittig.

Efterat Opsynet ved Blokposten havde faaet Underretning om det Passerede udbades Hjælp pr. Telegraf.

Nu forsøgte flere Mænd ved gode Ord at faa ham lokket bort fra Skinnerne — desværre uden Held.

Iltoget, der ved denne Tid skulde passere Strækningen, maatte holde, og først ved dets Personales Overmagt lykkedes det at faa den Syge, der nu begyndte at rase frygteligt, fra Banelinjen.

Man maatte binde Hænder og Fødder paa ham, og den imidlertid rekvirede Gendarm fulgte

hans Transport til Undersøgelsesfængslet i Berlin, hvorfra han allerede den første Dag blev overført til Charité-Hospitalets Sindssygeafdeling. Endnu ved Indlæggelsen holdt han den brune, lille Hue i Hænderne og vaagede over den med skinsyg Omhu og Ømhed.

APOSTLEN.

Sent om Aftenen var han kommen til Zürich.

Et Tagkammer i »Duen« lidt Brød og frisk Vand, forinden han lagde sig, det var nok for ham.

Han sov uroligt nogle faa Timer; allerede Klokken lidt over fire stod han op. Hans Hoved smertede. Han gav den foregaaende Dags lange Jærnbane kørsel Skylden derfor. Man maatte have Nærver som Reb for at holde den Slags ud. Han hadede disse Baner med deres evige Rysten, Skrumpelen og Støj, med deres forbijagende Billeder; — han hadede dem og de fleste af den saakaldte Kulturs saakaldte Resultater.

Alene denne Gotthard Tunnel . . . det var virkelig en Tortur at køre igennem den: at sidde dér i Skæret af en lille, rystende Lampe med Bevidstheden om at have denne uhyre Stenmasse over sig. Dertil denne marvgennemtrængende Koncert af alskens Larm i éns Øren! — Det var en Tortur, det var til at blive forrykt over. Han var kommen i en Tilstand af Angst næppe til at fatte. Naar Larmen stilnede af — og saa atter brød

frem, foer frem som et helt Helvede med saa meget Støj, at det næsten sønderslog alt i En . . . Nej, ikke for Alt i Verden — vilde han endnu én Gang køre igennem St. Gotthardt!

Man havde dog kun ét Hoved. Naar det én Gang var forstyrret — som en Bisværm holdt til i det — da kunde der ingen Djævel bringe det i Ro igen. Alt brød gennem sine Grænser mistede de naturlige Dimensioner, strakte sig højt i Vejret og havde sin egen Vilje.

Endnu i Nat havde det plaget ham; men nu skulde det være forbi. Den kolde, klare Morgen skulde gøre Sit dertil. Forøvrigt vilde han nu herfra rejse til Fods videre til Tyskland.

Han vadskede sig og klædte sig paa. Medens han var ifærd med at snøre sine Sandaler faldt det ham flygtigt ind, hvordan han egentlig var kommen til at bære en Dragt, der adskilte ham fra alle øvrige Mennesker. Han saa Mester Diefenbachs Skikkelse gaa forbi. — Det var et Spring tilbage i de forbigangne Aar. — Han saa sig selv gaa til Skole i den saakaldte Normaldragt. — Bag Apothekets Disk saa han sin Faders skaldede Hoved, hørte hans milde Spot over Sønnens Klæder. Hans Moder havde dog altid sagt, at han ikke var nogen Hypokondrist. Det skaldede Hoved og det ungdommelige Kvindeansigt viste sig ved Siden af hinanden. Hvilken uhyre Forskel! at han dog ikke havde lagt Mærke til det før.

Sandalerne var fastgjorte. Han bandt Snoren, der holdt den hvide Vadmelskutte sammen om Hofterne — og lagde et Baand omkring Hovedet.

Paa Væggen i Herberget var anbragt et gammelt Spejl. I Forbigaaende stod han stille et Øjeblik foran det og mønstrede sig selv. Jo! — han saa ud som en Apostel. Det lange, blonde Haar, det stærke, røde, spidsformede Skæg, det dristige, bestemte — og dog saa uendelig milde Ansigt, den hvide Munkehætte, der lod hans smukke, stramme Skikkelse og elastiske, soldatermæssigt skolede Legeme komme til sin fulde Ret.

Han spejlede sig med Velbehag. Skulde han ikke ogsaa beundre sig selv, da han dog ikke op-hørte med at undre sig over Naturen i alt, hvad den frembragte? Han løb jo gennem Verden fra Under til Under og Ting, som Andre ikke saa, affødte i ham en religiøs Sky. Forøvrigt tog det sig godt ud — dette nye Paafund; man kunde jo tænke sig, at dette Baand om Hovedet havde til Hensigt at sammenholde Haaret; at det lignede en Helgenglorie havde intet at betyde; Helgene fandtes ikke mere, eller rettere: Helgenglorie tilkom hver Naturens Frembringelse selv den mindste Blomst, det mindste Insekt. Og de Øjne, der ikke kunde se Helgenglorien svæve over Alt paa Jorden, var profane. — —

Gaden laa endnu tom med ensomt Sollys over sig; hist og her laa den lange lidt skraa

Skygge fra et eller andet Hus. Han drejede om i en Sidegade, der gik stejlt opad og steg snart op mellem Marker og Frugthaver.

Nu og da et højgavlet, gammelagtigt lille Hus, en smal, tæt beblomstret lille Have — saa paany en Mark eller et Vinbjerg. Lugten af hvide Jasminer, blaa Syringer og mørkfarvede Gyldenlakker fyldte hist og her den rene, stærke Luft, som han med Velbehag indsugede som en krydret Vin.

Han følte sig friere med hvert Skridt.

Han var tilmode, som blev en Torn trukket ud af hans Hjærte, da hans Øje saa stille og uimodstaaeligt vendtes mod Omverdenen. Mørket i ham blev opsuget af alt dette Lys. De smaa gulhovede Løvetand, der lig utallige smaa Sole laa spredt omkring i Vejkantens Grønne, blændede ham næsten. Gennem Frugttræernes tunge Blomsterregn skød Solstraalerne skraat nedad i den engagtige Bund, bedækkende den med gyldne Prikker. Saa honning-sødt duftede Birkene, og saa meget Liv og Flid talte ud af de morgentidlige Biers Summen.

Han undgik omhyggeligt under Opstigningen at beskadige eller ødelægge Noget, som havde Liv. Han gik udenom det mindste lille Insekt, og han kyste forsigtigt bort selv den mest paatrængende Hvepse. Han elskede Myggene og Fluerne broderlig, og at dræbe den alleralmindeligste Kaalorm syntes ham den værste af alle Forbrydelser.

Halvvisnede Blomster, plukkede af Børnehænder,

tog han op fra Vejen for at kaste dem et eller andet Sted i Vandet. Han selv plukkede aldrig en Viol eller Rose for at smykke sig med den. Han afskyede Bouketter og Kranse; han vilde, at alt skulde forblive paa sin Plads.

Han befandt sig vel og var tilfreds. Kun bedrøvede det ham, at han ikke kunde se sig selv, sig selv med sin ædle Gang ensomt stigende op ad Bjærget i den tidlige Morgen: det havde kunnet afgive Motiv for en stor Maler — og Billedet stod levende for hans Fantasi.

Han saa sig omkring om ikke dog maaske et eller andet Sted en menneskelig Sjæl var vaagen og kunde se ham; men der var Ingen at se.

Allerede begyndte denne mærkværdige Susen — om det var i Øret eller inde i Hovedet, han vidste ikke hvor — igen. Den havde plaget ham i nogle Uger. Sikkert skyldtes det Blodstandsninger. Man maatte løbe, anstrænge sig, for at faa Blodet sat i hurtigere Omløb —

Og han forstærkede sine Skridt.

Efterhaanden var han naaet op over Husenes Tæge. Et Øjeblik stod han stille og havde al Pragten under sig. En Rysten overfaldt ham, en Følelse af dyb Sønderknuselse brændte i ham Ansigt til Ansigt med dette underfulde Dyb. — Længe lod han sit henrykte Øje skue Alt, glide henover Alt — til Bjærgspidsene hinsides, hvis kløftede Skraaninger det fine, yppige Grønne beklædte. — Dérude, hvor

Søens violblaa Farve udfyldte Dalbunden, hvor de bløde, græsrigge Høje — som gyldne Puder — steg frem ved Strandbredden overdækkende saa langt Øjet kunde se, med Blomster og atter Blomster. Derimellem laa smaa Huse, Villaer og Landsbyer, hvis Vinduer luede elektrisk, hvis røde Tage og Taarne lyste.

Kun mod Syd langt borte forbandt en graalig, sølvagtig Taage Sø og Himmel og skjulte Landskabet; men over ham dukkede de op, skyagtige, fine og hvidtlysende lagt paa Luftens bløge Blaa lig en uhyre Sølvskat i lange sig tabende Rækker: Snebjærgenes Toppe.

Dér fæstnedes hans Blik — stift — længe. Men da han tog det bort, var intet fast mere i ham. Alt blødt — opløst i Taarehulken.

Han gik videre.

Ovenfra, hvor Bøgen begyndte, naaede Gøgens Kukkuk hans Øre; — disse Lyde, som gentog sig, ophørte for at begynde atter og atter. Han gik videre endnu mere grublende og indesluttet end før.

Mystiske Rørelser var ikke noget usædvanligt hos ham Ansigt til Ansigt med Naturen; dog saa stærke og sejge som denne Gang var de endnu aldrig kommen over ham. — Det var just hans Naturfølelse, som blev stærkere og dybere. Intet var forstaaeligt, og det var uden Nytte at gøre sig hypokondre Tanker over det. Forøvrigt nu begyndte det at fortætte sig i ham at faa Form, at

bygges op. Og næppe var der gaaet nogle Minutter, før Alt i ham var bundet og fast.

Han stod stille seende sig omkring paany. Nu var det Byen dernede, der tiltrak og frastødte ham. Den forekom ham at være som en graa, væmmelig Skorpe, som et Udslæt, der vilde øde sig videre, indpodet i dette Paradis: Stenhob paa Stenhob med lidt sparsomt Grønt imellem. Han forstod, at Mennesket var det allerfarligste Utøj. Derom var der ingen Tvivl. Byerne var ikke bedre end Bylder — Kulturens Udvækster. Synet af dem foraarsagede ham Afsky og Smærte.

Da han naaede ind mellem Bøgestammerne satte han sig ned. Udstrakt saa lang han var, laa han der med Hovedet tæt trykket ned mod Jorden, med de gennemsigtige Straa tæt foran sine Øjne indaandende Jord og Græsduften. Et Behag fyldte ham en svulmende Kærlighed, en svimmel Lyksalighed. Bøgestammerne stode som Sølv søjler. Den bølgende og brusende solguldgennemtrukne Baldakin foroven, Fuglenes Sang, deres Glæde, deres ivrige og leende Jubel. Han lukkede Øjnene og gav sig helt hen.

Op i ham steg Nattens Drøm. Først en fremmed Stemning, en Hjærtebanken, som bragte en Forestilling med, over hvis Udspring han maatte gruble. Endelig kom Erindringen — imellem Dag og Aften. En endeløs, støvet, italiensk Landevej, endnu ophedet, udspyende en hindrende Varme.

Landarbejdere kom fra Markerne, brune, brogede, pjaltede. Mænd, Kvinder og Børn med sorte, stikkende, fanatiske Øjne. Derovre nogle fattige Hytter. Over dem lød en enfoldig katholsk Ave-Klokkeklang. Han selv støvet, træt, hungrig, tørstende. Han skred langsomt frem. Folkene knæler langs Vejkanten, de folder Hænderne, tilbede ham. Ham, den Milde, den Store.

Han laa og kunde ikke komme fra dette Billed. Feber, Vellyst, himmelske Højhedssyner rasede i ham. Han ophøjede sig Gud lig.

Men da han lukkede Øjnene op, ræddedes han. Som en Søjle af Vand faldt det sammen og løb bort.

Han gik videre ind i Skoven spørgende, krævende sig selv til Regnskab. Han gjorde sig Bebrejdelser over sin forrykte Drøm, Hans Følelses Magt gjorde ham bange, og dog kunde det være, at hans nagende Angst var uden Grund.

Alligevel tiltog denne Angst, om end det nu var bleven ham ganske klart, at den var grundløs.

De havde virkelig tilbudt ham disse Italianere, hvis smaa Landsbyer han til Fods var gaaet igennem. De var kommen til ham for at lade deres smaa Børn velsigne af ham. Hvorfor skulde han ikke velsigne dem, naar andre Præster turde gøre det? Han havde dog mere at meddele end de. Der fandtes et Ord, en eneste underfuld Ord-Juvél: Fred! Deri laa det, han bragte, i det laa Alt indesluttet — Alt — Alt.

Lugt af Blod laa over Verden. Det rindende Blod var Kampens Tegn. Om han sov eller vaagede, uophørligt hørte han denne Kamp rase. Det var Brødre mod Brødre, Søstre mod Søstre, der dræbte hinanden. Han elskede dem alle, han saa deres Raseri — og han vred sine Hænder i Smærte og Fortvivlelse.

Han nærrede et brændende Ønske om at kunne tale til dem med Tordenens Stemme. Staaende paa en Klippeblok, synlig for Alle, Ansigt til Ansigt med det larmende Slag, maatte man raabe og vinke. At advare mod Broder- og Søstermord, pege hen mod Vejen til Fred: det var et Samvittighedens Krav.

Han kendte denne Vej. Man naaede den gennem en Port, over hvilken var skrevet: Natur.

Mod og Iver havde igen, lidt efter lidt, fortrængt hans Sjælsangst. Han gik ikke vidende hvorhen prædikende i Aanden og ved sig selv talende til alt Folket. I ere Fraadsere og Vin-drankere. Paa eders Bord prange kannibalske Dyrelig. Hold op med eders Fraadsen! Hold op med det ryggesløse Mord paa Dyr! Lad Jordens Frugter være Eders Føde! Eders Silkesenge, Eders Bolstre, Eders kostbare Møbler og Klæder, — bær det sammen, kaster Faklen ind i det, at Flammerne maa slaa himmelhøjt — og fortære det! Har i gjort det, da kom — kom alle, der er trætte og bebyrdede og følg efter mig! Jeg vil føre Eder til et

Land, hvor Tiger og Okse græsse ved Siden at hinanden, hvor Slangerne er uden Gift og Bierne uden Braad. Der vil Hadet dø i Eder, og den evige Kærlighed blive til Live.

Hans Hjerte svulmede. Som en rivende Strøm styrtede de straffende, trøstende og formanende Ords Mængde frem. Hans hele Legeme bævede i Lidenskab. Med voldsom Styrke paakom ham Trang til at lade al sin Kærlighed og Længsel tømme ud. Han var tilmode, som maatte han prædike for Træerne og Fuglene. Hans Tales Kraft maatte være uimodstaaelig. Han havde med et eneste Ord kunnet betvinge Egernet, som i bugtede Spring smuttede tæt inde mellem Stammerne, og kaldte det til sig. Han vidste det — vidste det saa sikkert, som man véd, at Stenen falder til Jorden. En Almagt var i ham: Sandhedens Almagt.

Pludselig hørte Skoven op. Næsten forskrækket blændet, som en der stiger op fra en dyb Grube, saa han Verden. Han steg nedad, løbende og springende henad den stejle Vej.

Han forekom sig nu som en Soldat, der stormer frem med Maalet for Øje. En Gang i Løb var det svært at holde inde. Men den hurtige, hæftige Bevægelse vækkede noget i ham: en Lyst, en Art Begejstring, et Afsind.

Bevidstheden kom tilbage, og med Rædsel saa han sig selv med store Spring ile ned ad

Bjærget. Noget i ham vilde standse, gøre Holdt, men der var i ham som et Hav, der havde gengembrudt sin Dæmning. En lammende Skræk laa skjult i hans Sjæls Dyb og en forfærdelig, navnløs Undren.

Hans Legeme rasede imidlertid som noget Fremmed, Løssluppet. Han slog ud med Hænderne, skar Tænder og stampede i Jorden. Han lo — lo højere og højere, uden at blive det kvit.

Da han kom til sig selv rystede han. Næsten lammet af Rædsel holdt han en ung Linds Stamme omklamret. Forsigtig og stedse i Angst for en Genkomst af dette Ubekendte, Frygtelige — gik han videre.

Men han blev dog igen fri og sikker, saa at han tilsidst kunde le af sin Angst.

Nu ved hans Skridts regelmæssige Ensomhed kom han ved Synet af de første Huse til at tænke paa sin Soldatertid. Hvor ofte havde han da ikke som Løjtnant ved Siden af Soldaterne med Hjertet fyldt lige til at briste af en tilfredsstillet Forfængeligheds tomme Højhedsfølelse holdt sit Fodslag dér under klingende Spil. Han havde næppe tænkt dette, før han i sit Hoved havde hele den støjende, ildfulde Marchmusik, den ved hvilken han saa ofte var bleven fanatiseret. Den klang i hans Øren og bevirkede, at han satte Fodderne i Takt og usædvanlig stolt bar Hoved og Bryst. Den lagde et sejrrigt Smil om hans Læber og en levende Glans

i hans Øjne. Medens han saaledes marcherede, lyttede han tillige efter i sit Indre forundret over, at han saa skarpt kunde adskille hver Lyd, hver Akkord, hvert Instrument indtil Efterklngen af Paukens og Bækkenets Slag. Han vidste ikke, om han skulde glædes eller foruroliges over Styrken af sin Fantasi. Uden Tvivl havde han Anlæg for Musik. Han kunde sikkert have skabt store Kompositioner. Hvor mange Evner var overhovedet ikke blevet kvalt i ham. Forøvrigt var det ligegyldigt: al Kunst var Vanvid, Gift. Der fandtes andre, nyttigere Ting for ham at gøre.

En Pige i blaat Bomuldstøj og med et rødt Tørklæde bærende i Haanden en Blikkande, hvori der øjensynlig var Mælk, kom imod ham. Han havde strejft hende med sit Blik og bemærket, hvorledes hun stod stille forbavset over ham og saa paa ham med store Øjne. Derpaa hilste hun lavmælet med ærefrygtfuld Betoning, og han gik afmaalt og alvorligt tænkende forbi hende.

Snart var Alt forstummet i ham, og han voksede i Øjeblikket langt ud over sine hidtilværende, smaa Forestillinger. Om han endnu bar Noget ligesom Musik i sit Øre, saa var det i ethvert Tilfælde ingen jordisk Melodi. Han skød fremad, som om han gik over Vand med tørre Fodder. Saa ophøjet og stor forekom han sig selv, at han formanede sig til Ydmydhed; og han erindrede

Kristi Indtog i Jerusalem — og Ordene: Se, din Konge kommer til dig sagtmødig.

Endnu længe følte han den lille Piges Blik følge efter sig. Uden at vide hvorfor, fulgte han nøjagtigt Midten af Kørebanen, selv da den med en Bøjning gik over i en bred, vid nedadskraanende Gade. Som staaende under Tvang maatte han atter og atter gentage Ordene: Din Konge kommer til dig.

Barnestemmer sang disse Ord. De laa ham endnu uformede mellem Gane og Tunge; han kunde høre dem ud af sit Aandedræts uartikulerede Susen. Derimellem Hosiannaraab, brusende Palmefifter, Jubel, blege, fortrukne Ansigter. Da igen brat Stilhed — Ensomhed.

Han saa op fuld af Forundring. Alt stod som tomme Koulisser. Huse af Sten til Venstre og Højre stumme, nøgterne, søvnige. Han undersøgte det eftertænksomt. Lidt efter lidt forstenedes det; hans Indre begyndte at ordne sig. Saa blev han lille, jævn og begyndte at se nøgternt.

Hist og her blev et Vindue aabnet, og en Tjenestepiges Hoved blev synligt. Man bankede et Sengetæppe ud. En sorthaaret Student med tykke Læber — øjensynlig en Russer — rullede sin Frokostcigaret paa Vindueskarmen. Og allerede begyndte det at blive livlig paa Gaden. Skønt han heftede Øjnene mod Jorden, undlod han dog ikke stjaalent at iagttage Alt. Ofte saa han et

breedt, frækt Smil, ofte mærkede han, hvorledes Forbavselse bandt Spotten. Men bag hans Ryg gjorde Spot og dristig Tale sig fri, spids og bidende fløj den efter ham.

For hvert Skridt mellem saa mange Stik og Slag, blev hans Tanker mere og mere hverdagsagtige. En Kæmpe sad ham i Struben, og den gamle, bittere, haabløse Sorg traadte frem. Som en tyk, uoverstigelig Mur, rejste Menneskenes grusomme Blindhed sig op for ham.

Nu syntes det ham paa en Gang, som om al Lyven var unyttig. Han var dog vel kun en forfængelig, lille flov Natur. Der skete ham vel Ret, naar man forhaanede og bespottede ham. Saaledes følte han i Minutter, en røbet Plattenslagers Pine og Skam og Ønske om at kunne løbe bort fra hele Verden, skjule sig, putte sig bort, eller paa en eller anden Maade gøre Ende paa sit Liv.

Om han nu havde været alene, han vilde have sønderrevet Baandet om sit Hoved, der saa ud som en Helgenglorie. Han gik under den som under en Narrekrans af Papir halv tilintetgjort af Skam.

Han var bøjet ind i lave labyrintagtige smaa Gader uden Sol. Et lille Vindue fyldt med Bagværk tiltrak ham. Han aabnede Butiksdøren og traadte ind. Bagerfolkene saa op og ned ad ham. Han valgte et lille Brød, sagde intet — og gik.

Foran Døren havde en Skare Nysgerrige samlet sig: en gammel Kone, Børn, en Slagter-

svend, der paa Skulderen bar et Trug med rødt Kød. Flygtigt saa han hen over deres Ansigter, men der var ikke noget Frækt i dem, og han gik sin Vej midt imellem dem.

Med hvilket Udtryk havde de alle set paa ham. Først Bagerfolkene. De saa paa ham, som om han slet ikke havde nødtigt at tage det lille Brød til at spise, men kun for at gøre et Mirakel med det. Og hvorfor ventede Folk udenfor Døren? Det maatte dog have en Grund. Og nu al denne Trampen og Hvidsken bag ham. Hvorfor løb man efter ham? Hvorfor forfulgte man ham?

Han lyttede anspændt og blev snart vaer, at han havde et Følge af Børn efter sig. Ved at gaa paa Kryds og Tværs over smaa Pladser med gamle Brønde, ved forsætlig at dreje om, skifte Retning, forvissede han sig om, at den lille Skare ikke forlod ham.

Hvorfor forfulgte de ham? — hvorfor lod de sig ikke nøje med Synet af ham? Ventede de noget mere af ham? Haabede de i Virkeligheden af ham at se noget Nyt, Usædvanligt, Forunderligt? Det kom ham for, som talte en stærk Tro ja, mere end dette — en Vished — ud af deres Fødders Larms ensformige Hast. Og pludselig stod det ham klart, hvorfor Profeterne — sandrue Folk fulde af Storhed og Renhed — saa ofte tilsidst bleve til gemene Bedragere. Han følte med et en brændende Længsel, en uimodstaaelig Trang til at gøre noget

Vidunderligt, og selv den største Skændsel syntes ham lille i Sammenligning med Tilstaaelsen af sin Afmagt.

Han var imidlertid naaet til Limatkrogen, endnu bestandig fulgte Børnene ham. Nogle travede afsted, men de større toge umaadelige lange Skridt for at følge ham. Deres Underholdning bestod i afbrudte Ord fremsagte med den højtidelige Hvidsketone i Kirken. Hidtil var det ikke lykkedes ham at forstaa, hvad de sagde; men pludselig, han havde hørt det ganske tydeligt — blev Ordene: »den Herre Jesus udtalte« nævnte.

En Trolddomskraft laa i disse Ord. Han følte sig løftet ved dem, styrket, genoprejst paany.

Jesus var bleven haanet, man havde slaet ham, spyttet paa ham og naglet ham paa Korset. I Foragt og Spot bestod alle Profeters Lære. Hans egen Smule Lidelse kom ikke i Betragtning. Smaa fine Naalestik havde man givet ham. En Skrælling der gik til Grunde for det!

Man var til for at kæmpe. Saarene vise Kri-geren. Mængdens Spot og Haan — — hvor gaves der højere Ærestegn? Med Brystet smykket dermed, turde man skue stolt og frit. Desuden: af de Umyndiges og Diendes Mund har du beredt dig din Lov.

Han blev staaende foran en Kone, der falbød Oranger. Straks holdt Børnene ogsaa op med at løbe og en Hob Nysgerrige stimlede sammen paa

Vejen. Han havde gerne købt Frugten uden at tale. Med en Spænding, der gjorde ham forlegen og sky, ventede Folk paa hans første Ord. En sikker Følelse sagde ham, at han havde en Illusion at vogte, at det ahang af den Maade, hvorpaa han talte, om hans Tilhørere vilde følge ham videre eller skuffet snige sig bort. Men han kunde ikke undgaa det; Sælgekonen spurgte og snakkede alt for meget, og saa maatte han endelig tale.

Han blev beroliget og tilfreds, saa snart han hørte sin egen Stemme; der laa i den noget syngende og løftet, en højtidelig og ligesom melankolsk Værdighed, den, derom var han overbevist, maatte gøre Indtryk. Han havde næppe nogensinde hørt sig selv tale saaledes, og idet han talte, blev Talen ham til Nydelse som Sangen for Sangeren.

Paa Broen, under hvilken den blaagrønne Sø kastede sine Bølger, stod han atter stille. Bøjet over Gelænderet indsugede han paany Morgenens Lys, Farver og Friskhed. Den heftige, stærke Vind, der foer henover Søen, blæste ham Skægget henover Skulderen og ombølgede hans Pande og Bryst, som et koldt Bad.

Og nu steg det op af hans Sjæls modige Opbrusen som en fast Beslutning. Tiden var kommen. Noget maatte ske. I ham var en Kraft til at ryste Menneskeheden op. Javel! og de maatte le, spotte og forhaane ham, han vilde dog forløse alle, alle!

Han begyndte nu dybt og tavs at gruble derpaa. At det vilde ske stod nu fast; hvorledes det skulde ske maatte først overvejes. Man fejrede i Dag Pinsen, og det var godt. I Pinsen havde Jesus Disciple talt med Ildtunger — Feststemning, løfted Modtagelighed. Paa Festdagene lignede alle Sjæle en aabnet Ager.

Dybere og dybere gik han ind i sig selv, indtil han trængte ind i et vidt, højt og uendeligt Rum. Og saa helt var han med alle Sanser sunken ned i denne anden Verden, at han bevægede sig frem, viljeløs, som en Søvnægner. Af alt det, som omgav ham, trængte intet andet ind i hans Bevidshed end Børneføddernes Trampen bag ham.

En Tidlang svulmede den jævnt op, ligesom andre havde sluttet sig til de faa, som fulgte ham. Og bestandig stærkere, som om der af Nogle var bleven Hundreder og af Hundreder Tusinder.

Ganske pludselig blev han opmærksom paa det, og nu var det som om Hærmasser væltede sig frem bag ham. I sine Fødder lige til Ankelen sporede han en Rysten af Jord. Han hørte bag sig en stærk Aanden, en hed hastig Hvirken. Han hørte en Jubel, brat afbrudt, halvt undertrykt, siden forplantende sig langt tilbage og først døende hen ekkkoagtigt langt borte.

Hvad det betød, vidste han vel. Men at det kom saa overraskende hurtigt, havde han ikke

ventet. Gennem hans Legeme brændte en Felt-herres Stolthed, og Bevidstheden om et uhyre Ansvar hvilede ikke tungere paa ham end Baandet om hans Hoved. Han var jo den, han var. Han vidste jo Vejen, han skulde føre dem ad. Han spaaede jo af sin Sjæls Bevægelse, at den var ham nær hin Verdens endelige Lykke, hvorefter de blinde Mennesker med blødende Øjne og Hænder i saa mange Aartusinder forgæves havde søgt.

Saaledes skred han frem — han — han altsaa dog han! og i hans Fodspor styrtede Folkene som Havbølger. Til ham saa de op — Milliarder. Den sidste Spotter var længst forstummet. Den sidste Foragter var blevet en Mythe.

Saaledes skred han fremad — Bjærget i Møde. Der oppe var Grænsen, dér bagved laa Landet, hvor Lykken evig hvilede i Fredens Arme. Og allerede nu gennemtrængte Lykken ham med en Magt og Kraft, som beviste ham, at man havde Athletmuskler nødig for at bøje den.

Han havde det, han havde Athletmuskler. Hans Liv, hans Tilværelse var kun en vellystig, legende Kraftudfoldelse.

Han fik Lyst til at spille Bolt med Klipper og Trær. Men bag ham bruste Silkebannere, trængte og larmede uafbrudt Menneskenes uhyre Valfart.

Man raabte, man lokkede, man vinkede, sorte, blaa, røde Slør flagrede blandt udslaaede Kvinde-

haar, graa og hvide Hoveder nikkede, blottede senestærke Armes Kød lyste, begejstrede Øjne, der saa' op mod Himlen, eller flammende vare rettede fulde af rén Tro paa ham — der skred foran.

Og nu udtalte han ganske sagte næppe hørligt det hellige Klenodieord: — Verdensfred! Men det levede og fløj fra den Ene til den Anden. Det var en Festlighedens Mumlen. Langt borte fra kom Vinden og bragte begyndende Koralers bløde Akkorder. Dæmpede Basunlyde, Menneskestemmer, som sang frygtsomt og rént, indtil noget brast som en Strofens Is, og en Sang svulmede op som af Tusinde brusende Orgler. En Sang, der var helt Sjæl og Storm og havde en gammel Melodi, som han kendte: nu takker alle Gud.

Han kom til sig selv. Hans Hjærte hamrede. Han var nær ved at græde. Foran hans Øjne svømmede hvide Punkter mellem hinanden. Hans Lemmer var som sønderslaede.

Han satte sig ned paa en Bænk, der stod ved Søen, og begyndte at spise det Brød, han havde købt. Derpaa skrællede han Orangen og pressede den kolde Skal mod sin Pande. Han nød denne Frugt med en Andagt, som den Kristne Hostien. Men inden han endnu var færdig dermed, sank han træt tilbage. En smule Søvn vilde have kommet ham vel. Ja, naar det var saa let at hvile. Hvorledes skulde man hvile, naar det raste

og bruste endeløst inde i ens Hoved. Naar Hjærtet vil ud, naar det drager En ind i det ubestemte, — naar man har en Mission, som forlanger, at man skal underkaste sig den, — naar Menneskene derude vente og bryde deres Hoveder. Hvorledes skal man hvile og sove, naar det gøres nødig at handle.

Det var en pinlig Tilstand, som han laa de'r. Spørgsmaal og Spørgsmaal og aldrig noget Svar. En graa, pinende Tanke blandet med smertelige Stansninger. Han maatte tænke paa en Brønd. Man staar og trækker i Touget af alle Kræfter, men Hjulet, hvorover det gaar, drejer sig ikke mere. Man hører ikke op med at trække og stemme imod. Spanden skal op. Man er ved at formsægte af Tørst. — Det var en Plage, en Kval — næsten en fysisk Lidelse. Da han hørte Skridt, glædede han sig over Afbrydelsen. Du godeste Gud! Hvad havde det overhovedet været for en Idé nu at sove. Han stod op, forundret over at han befandt sig i sit Værelse og aabnede Døren mod Trappen. Han vidste, at hans Moder stod ude paa Gangen, og han maatte lade hende komme ind. Hun kom, saa' paa ham i straalende Beundring; hendes Læber zitrede, og hun foldede sine Hænder i Ærefrygt. Han lagde sine Hænder paa hendes Hoved og sagde: staa op — og — den syge rejste sig og kunde gaa. Og idet hun rejste sig, saa' han, at det ikke var hans Moder,

men ham, Martyren fra Nazareth. Han havde ikke alene helbredet ham, han havde gjort ham levende. Endnu flagrede Gravlagnerne om Jesu Legeme. Han kom hen til ham og gik ind i ham. En ubeskrivelig Musik tonede, da han gik ind i ham. Han følte nøje den hele hemmelighedsfulde Prøvelse, da Jesu Legeme opløste sig i hans. Han saa' nu Disciplene, de søgte Mesteren. Petrus traadte hen til ham og sagde: Rabbi! — Det er mig gav han til Svar. Og Petrus traadte ganske nær, berørte hans Øjsten og begyndte at dreje den: Disciplen drejede Jordkloden. Timen var der nu at vise sig for Folket. Han traadte ud paa Balkonen fra Salen, hvor han boede. Nedenunder bølgede Mængden frem og tilbage, og i Bruset og Larmen sang en eneste spæd Barne-stemme: Kristus er opstanden.

Det var næppe skét, før Balkonens Jærn gav efter. Han forskrækkedes heftigt, vaagnede op, gned Øjnene og blev vaer, at han var sovet ind paa en Bænk. —

Det maatte være henimod Middag. Han vilde gaa op i Bøgeskoven for at afvente sin Tid. — Solen skulde indvie ham deroppe.

Stadig endnu den kølige, rene Luft, som da han steg op ad Bjærget. Fuglehymner -- Himlen som en blegblaa, tom Krystalskaal. Alt saa uplettet. Alt saa nyt.

Ogsaa han selv var ny. Han betragtede sin

Haand, det var en Guds Haand, og hvor fin og ren var ikke hans Aand! Og denne hans Lemmers Ubundethed, denne fuldstændige indre Sikkerhed og Tvivlløshed. Grublen og Tanker laa ham nu vidt borte. Han smilede fuld af Medlidenhed, naar han tænkte tilbage paa denne Verdens Filosofer. At de med deres Grublen vilde udgranske Noget var ligesaa rørende, som naar et Barn anstrænger sig for ved sine to bare Arme blot, at flyve i Luften.

Nej, nej — dertil hører Vinger, en Ørns brede Kæmpevinger — en Guds Kraft!

Han bar noget, som en uhyre Diamant i sit Hoved, hvis Lys oplyste alle sorte Dyb og Afgrunde: der var intet mørkt mere i hans Sjel... Den store Viden var brudt frem.

Kirkernes Klokker begyndte at ringe. Et Væld og Brus af Toner fyldte Dalen. Luften syntes at tale med en Malmtunge.

Han bøjede sig frem og lyttede. Han sænkede ikke Hovedet, han knælede ikke ned. Han lyttede leende til som til en gammel Vens Stemme, og dog var det Gud Fader, der talte med sin Søn.

